

Over platen en prenten. — Deventer herdenkt den watersnood. — De veranderde route der Mij. „Zeeland”. — Een tentoonstelling van Hebreeuwsch drukwerk. — Sport van Zondag. — „De Krijtkring”. — De begrafenis van rechercheur Kok.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 28 (2) 14DE JAARGANG
12 Jan. 1927

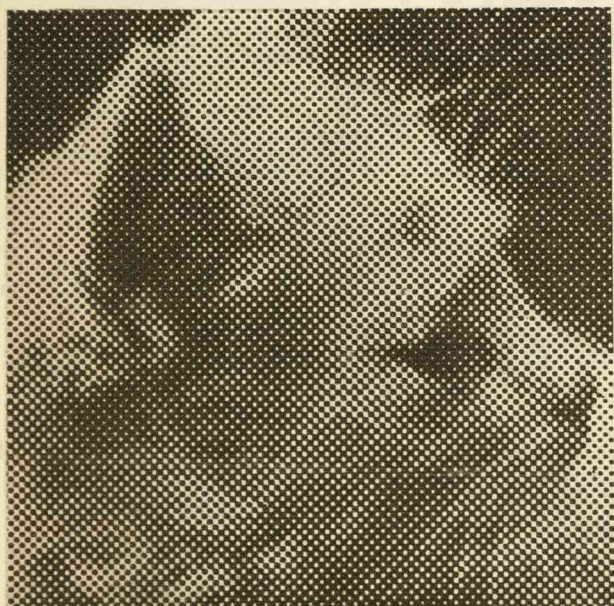
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

WINTER - OCHTENDNEVEL

OVER PLATEN EN PRENTEN

Autotypie kruisraster

15 vierkantjes op 1 vierkanten centimeter (op eenigen afstand te bezien).

Mijn vriend A., een begaafd en ontwikkeld zakenman, bedeed met 80 % handelsgeest en 20 % kunstzin, heeft een héél aardigen kijk op schilder- en beeldhouwkunst; op een schilderijtentoonstelling is hij thuis als op zijn kantoor; hij onderkent de werken der verschillende meesters reeds op een afstand, zonder nog de onderteekening te hebben gezien en heeft zich een vrij waardevolle collectie bijeengekocht. Enfin — een kunstkenner, hè?

Doch nu ontmoette ik hem laatst op een tentoonstelling van grafische kunst en daar leek hij helemaal de kluts kwijt! Ongeduldig schoof hij langs de wanden en tafels vol met de prachtigste plaatwerken en snuffelde in den catalogus met een gezicht als acht dagen ruw weer; totdat hij mij in het oog kreeg en direct aanklampie met de kribbig uitgestooten vraag: „Zeg jij me nou 'ns waar je aan ziet wat 'n ets is en een houtsnee en het verschil tusschen 'n lithografie en 'n gravure of een lichtdruk, of hoe al die rommel heeten mag; want daar heb ik geen versta-je van.”

We hebben toen, aan de hand der fraaie collectie, getracht hem het verschil en de overeenkomst tusschen de diverse procédés aan te toonen; hem een en ander medegedeeld over de manier waarop al die prenten ontstaan en toen we na ongeveer een uurtje geboomd te hebben afscheid namen, zag hij nog wel een ets voor een houtsnee aan en hield hij een litho- voor een staalgravure, doch dat komt op den duur wel terecht. Zijn bui was aanmerkelijk opgeklaard en — de onze niet minder;

November (Houtsnede)

want dit kleine voorval was de directe oorzaak tot het schrijven van dit stukje, dat zal trachten een eenigszins voldoende antwoord te geven op de veelvuldig voorkomende vraag: *Hoe ontstaan onze platen en prenten en illustraties?*

Deze vraag echter is gauwer gesteld dan beantwoord. Want het geldt hier een ingewikkelde geschiedenis, waarvan de leek van nature weinig snapt, tenzij hij het zeldzame voorrecht heeft de zaak eens in de betreffende werkplaatsen onder behoorlijke voorlichting te hebben bekeken.

Doch komaan, we probeeren het.

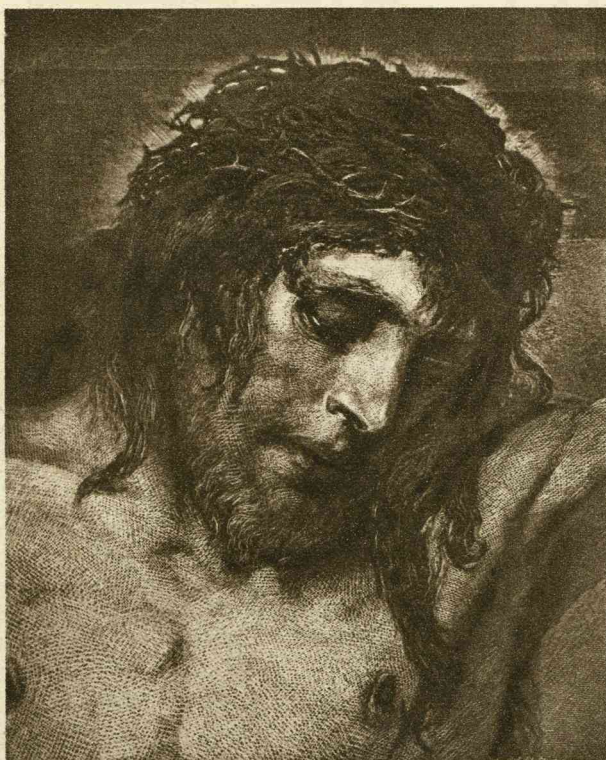
Kalmpjes aan nu maar beginnen met het begin: de *houtsnee*. Die is al zoo oud als de weg van Kralingen; Lucas van Leyden sneed er in 1517 reeds meesterstukjes in, en vóór hem de beroemde Albrecht Dürer c.s., en vóór hen begon het heel primitief met een beukenhouten plankje en een mesje. De teekening werd op het plankje aangebracht en náást de lijnen werd aan alle zijden het hout weggesneden, zoodat de lijnen verhoogd op het blok bleven staan en in afdruk zwart op wit gaven. Heel spoedig legde de lastig te behandelen houtsnij kunst het af tegen de *kopergravure*, die heel wat meer vrijheid van beweging schonk, technisch zoowel als artistiek.

Eerst in de 19e eeuw geraakte de houtgravure, de Xylografie weer tot grooten bloei, dank zij een aantal technische en mechanische hulpmiddelen. Tal van xylografen hebben op hun terrein schitterend — letterlijk *schitterend* — werk geleverd. Zoowel in Doré's Bijbel, als in vele vroegere jaargangen van beroemde tijdschriften vindt men de namen Pannemaker, Brendamour, Walter, Rochussen enz. enz. met de verkorting Xyl. er voor; b.v. Xyl. Brendamour. Let er maar eens op.

Joh. Braakensiek

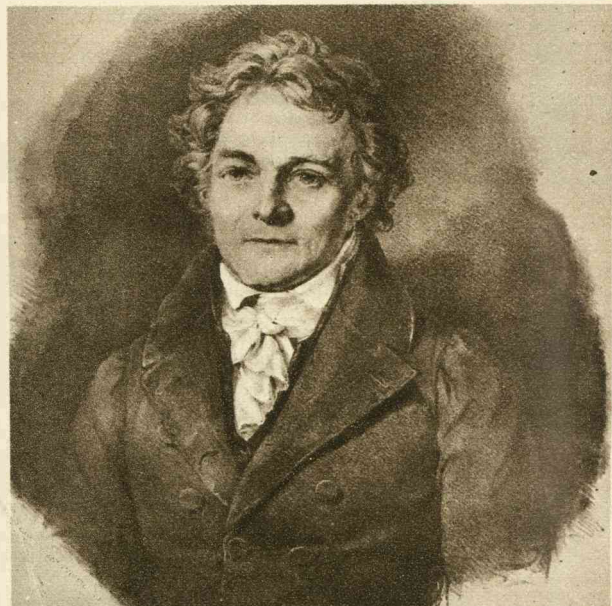
de bekende lithograaf-illustrator, bezig een steenteekening te maken.

Christus aan het kruis (Houtsnede)

Heden ten dage vindt men nog vele xylografen, echter niet als illustrateurs.

Om nu op onze kopergravure terug te komen: op een vlakke gepolijste roodkoperen plaat worden de lijnen der teekening door middel van een driehoekig ijzer, het *burijn*, uitgestoken, zoodat er krulletjes van koper vóór het ijzer worden uitgedreven. Is de gravure klaar — ze kenmerkt zich door mooie, mollige kruisarceringen — dan wordt ze

Aloys Senefelder

(Crayonteekening op steen).

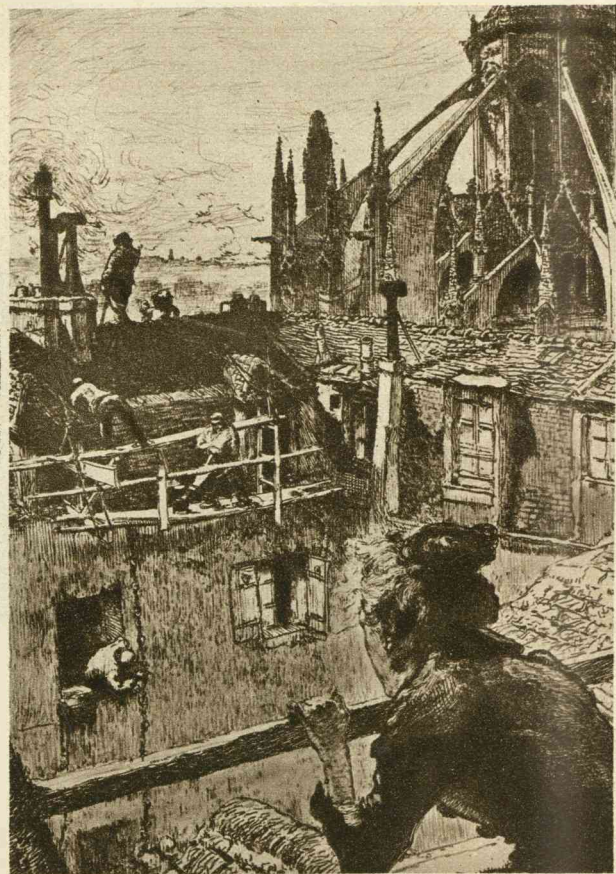
met taaien drukinkt ingezwart en op gevocht papier door de pers gehaald (afgedrukt). Een blinde zelfs zou in staat zijn, zoo'n afdruk op het gevoel af te onderkennen; want de verflijntjes liggen er dik op (geen meters-dik, natuurlijk!). Vooral de eerste afdrukken, die men wel de *épreuves d'artiste* noemt, zijn bijzonder scherp en kantig, wat een zekere charme en eigenaardigheid aan dit werk verleent. Is de braam, die door het burijn is opgeworpen, afgesleten, dan worden ook de afdrukken vlakker en... goedkooper. De eerste 50 à 100 drukken toch, die meestal door den graveur gemerkt zijn met een of ander figuurtje op de marge der plaat, dat er daarna weer afgeslepen wordt, brengen het meeste geld op.

Behalve de *lijngravure*, bracht men ook de *stip- pelgravure* in toepassing; de beroemde Engelsche prenten zijn meest alle op die manier tot stand gekomen.

Tal van schilders uit de 16de tot de 18de eeuw, onder wie Dürer, Lucas v. Leyden, Soenredam, de twee Visschers, Rembrandt en, in den nieuwen tijd Dupont, prof. J. Aarts, Dirk Harting e.a., hebben hun gansche artistenziel in de gravure uitgestort. Doch niets is bestendig op dit ondermaansche; náást de kopergravure ontstond op zeker moment de *ets*, die haar weldra min of meer op zijde drong. Want zoo'n ets is toch maar je ware.

Kopergravure en ets zijn eigenlijk tweelingzusters met verschillende karakters; de eerste stoer, stug, degelijk; de laatste lenig, kwiek, speelsch.

Zoo'n ets maak je nu letterlijk voor je plezier! Probeer het maar eens, gij, die met teekentalent begaafd of behept zijt! Koopt u een koperen plaat, een paar etsnaalden, wat

En gevaarlijk karweitje (Ets)

„Charlotte”

(Lithografische krijttekening).

etsgrond, een bruineer- en schrapstaal, bij een handelaar in die artikelen, en trekt van leer. Gij verwarmt de plaat, gaat er met het stuk etsgrond overheen totdat ze er overal gelijkmatig mede overdekt is, koelt ze af, calqueert er in groote lijnen uw tekening op en jetzt geht's los! Ge bewerkt nu met de naald den etsgrond zoodanig, dat het koper weer te zien komt; weest maar niet te zuinig met uw haaltjes, krasjes, puntjes en krulletjes! want ge moet er héél wat zetten, wil uw gekriebelkrabbel een krachtige ets opleveren; zelfs de hoogste lichten moeten, liefst met den schrijfdiamant, duchtig behandeld worden.

Vindt ge nu dat het welletjes is, dan kunt gij of zelf de plaat etsen in een sterkwaterbad, of ge geeft haar den etsdrukker, die het zaakje voor u opknapt omdat hij een pers heeft en u niet. Door het etsen worden de door de naald blootgelegde lijntjes een weinig in het koper ingebeten; is dit geschied, dan veegt men den etsgrond weg, wrijft met een tampon met stijven drukinkt de plaat in en drukt haar af op gevocht, stevig papier; door den sterken druk dien de wals op de plaat uitoeft, vormt zich in het papier de z.g. moet, eene verdieping die door de plaat is ingeperst en kenmerkend is zoowel voor gravure als ets.

De eerste atdruk eener ets voldoet bijna nooit; hij is te schraal, niet vol genoeg; daarom grondt men de plaat (waar de ets reeds op aanwezig is) opnieuw, bewerkt haar wederom met de ets-naald, etst, trekt proef; grondt nog een keer, graveert wéér enz. enz., wel vier of vijf maal soms, totdat de ets haar volle kracht en diepte heeft.

Maar — *finis coronat opus*, moet ge maar denken!

We willen hier en passant even de *staalgravure* aanstippen, die zich van de kopergravure slechts onderscheidt door het verschil in metaal. Ook zijn de drukken vlakker, de diepe schaduwen meeliger. In ouderwetsche huiskamers vond men ze voorheen veelvuldig: voorstellingen uit de gewijde geschiedenis, of naar beroemde schilderijen; ze waren altijd van een breede witte marge voorzien en in zwarte lijsten gevat; daar ze bovendien immer in zwarte tint gedrukt werden, maakten ze een nog al droefgeestigen indruk. „Die tijd is lang voorbij” . . . óók van de befaamde damesalmanakjes, de *Aurora'tjes* enz., waarin van die lieve, zoete prentjes veelvuldig voorkwamen.

Beroemde etsers van vroeger waren o.a. Jan van Goyen, Ruysdael, Nic. Berchem, P. Potter, van Ostade, Rembrandt e.a.; van den nieuweren tijd o.a. Ph. Zilcken, Marius Bauer, Ploos van Amstel, Jan Veth, Haverkamp, om van vele anderen, ook buitenlanders, niet te spreken.

Weinig meer populair en standhoudend is de *steendruk* (lithografie) geweest, die in 1796 werd uitgevonden door Aloys Senefelder te München. Door een toeval! Zijn vrouws waschlístje, dat vastgekleefd had gezeten op een steen van de soort, die in de contereinen van Solenhofen veelvuldig voorkomt, had op dien steen een afdruk achtergelaten. S. begon over dit huiselijke voorval te soezen en eindigde hiermede, dat hij van eene tekening, die hij met vettigen inkt op zoo'n vlakgeslepen steen maakte, goede afdrukken verkreeg, mooier dan het waschlístje zelfs.

Het procédé is eenvoudig, en zeer aantrekkelijk voor kunstenaars en dilettanten, mits ze een uitmuntenden *steendrukker* ter beschikking hebben, die hen óók het weinige benodigde materiaal kan verschaffen.

De Solenhofer-steen wordt in zijne groeven gezaagd op dikten van 5 à 10 cM. en op verschillende grootten. Om hem

voor de lithografie geschikt te maken, slijpt men de bovenzijde met water en puimsteen vlak. Wil men er eene krijt- of penttekening op aanbrengen, dan *greint* of *korrelt* de slijper of de machine den steen, waardoor deze het krijt beter aanneemt. Voor *gravure* blijft de steen gewoon glad, wordt lichtelijk gegomd, met wat roodaarde ingewreven en op dezen donkeren grond wordt met de graveernaald de gravure flink in den harten steen gegroefd; vooral *graveeren* en niet *krassen*. Deze gravure wordt eerst ingeölied, daarna met stevigen gravure-inkt getamponeerd, afgewassen en . . . klaar is het. Steengravure is echter wat schraal en krachteloos.

Krijtlitho. Op de ongerepte, zandsteengele oppervlakte schetst men met potlood of calque de tekening. Met een pijpje lithografisch krijt, dat van eene vettige, zwarte substantie is, werkt men naar hartelust als op papier, doch absoluut zonder weifelen, zonder fouten, daar deze maar zeer moeilijk te corrigeren zijn. Men legt een zacht papier onder de werkende hand en vermijde den blanken steen met de vingers aan te raken daar dit onwelkome „vingerafdrukken” veroorzaakt. Klaar? Dan moet de tekening worden geëst met een sausje, dat bestaat uit een gomoplossing met wat salpeterzuur. Dat prepareren en opbrengen van den drukinkt is een gewichtig karweitje, dat slechts aan een geroutineerden drukker kan worden toevertrouwd, daar een prul in een paar seconden je heele litho onherroepelijk kan verprutsen (men noemt dit „verbranden”).

Na het etsen en schoonwassen ziet men voorloopig niets meer van de tekening, daar het zwart weg is en het vet van 't krijt onzichtbaar in den steen gedrongen is. Met den inktrol „opgerold” komt het beeld echter weldra in volle glorie weer te voorschijn, daar de vetlijnen den inkt hebben gepakt en het niet betekende van den steen blank blijft en, daar ze gegomd is geweest, ook geen inkt meer aanneemt. Dit etsen en inzwarten wordt nog eens een paar keer herhaald om de tekening wat meer relief te geven en op een speciale pers wordt nu de afdruk getrokken, die in alle opzichten op een crayonteekening lijkt, zeer mooi en wat wekelijks is.

Voor pentteekeningen met lithografische tusche (zoo iets als Oostindische inkt, maar dan vettig) geldt ongeveer dezelfde behandelingswijze.

Er zijn nog tal van andere manieren om den steen te bewerken: zooals de schaafmethode, het besprenkelen met tusche enz., alles om meer of minder artistieke, dan wel bizarre effecten te verkrijgen. Doch met dit al heeft de litho-

Het tafelgebed

Kopergravure naar de schilderij van Nic. Maes.

grafie als *illustratief element* reeds lang den geest gegeven en berust tegenwoordig alleen nog maar in handen van kunstenaars voor het maken van plaatwerken.

Heel iets anders is het echter met den *steendruk in kleuren* (chromo-lithografie) die heden ten dage een bloeitijd beleeft als misschien nooit te voren. Allereerst ziet men haar belangrijke producties in den vorm van vaak reusachtige affiches in vier à vijf kleuren gedrukt, meesterlijk door Nederlandsche, Duitsche, Amerikaansche ateliers uitgevoerd. Reclameplaten, aanplakbiljetten van schouwburgen, bioscopen, scheepvaartmaatschappijen, reisbureaux, tentoonstellingen, wedijveren met elkaar in originaliteit van tekening en uitgestrektheid van oppervlakte. Er zijn er onder die uit niet minder dan zes groote vellen papier bestaan,

„Wees niet boos. . . ?” (Ets)

welke zoodanig aan elkaar sluiten dat men nauwelijks de aanhechting ziet; een technisch kunststukje apart. Dit alles is bijna uitsluitend lithografisch werk; ziet u maar eens onderaan in een hoekje der plaat: *Litho N. N., te Z . . .*).

Alhoewel steller dezes heel wat chromo-lithografie maakt heeft, ziet hij er geen kans toe, deze ingewikkelde technische puzzle den oningewijden leek ook maar bij benadering te verklaren, daar het hier enkel en alleen op directe aanschouwing aankomt.

Intusschen — alle de genoemde en niet genoemde, met de hand uitgevoerde reproductiemethoden, werden op den langen duur in een hoek gedrongen door de *fotofchemigrafische reproducties*, waarbij fotografie, chemie en kunst een onafscheidelijk driemanschap vormen. Het zijn: de lichtdruk fotogravure, foto-xylografie, fotolithografie, zincografie, alle berustend op de eigenschap van de lichtgevoeligheid die chroomzouten hebben in verbinding met lijm, gelatine, eiwit enz.

Hoog boven deze alle steekt echter sinds lang de *autotypie* uit; ja, men kan gerust aannemen dat minstens driekwart der in boeken, couranten en tijdschriften voorkomende platen bestaat uit *autotypieën*; waarvan de vriendelijke lezer zich gemakkelijk kan overtuigen, als hij met een loupe zoo'n plaat eens bekijkt, waarbij blijkt, dat deze te zien geeft: *puntjes*, donker en licht, groot en klein, alle tezamen vormend „het” beeld; waarvan onze hierbijgaande illustratie met den kattenkop een vergrootte afbeelding geeft.

In korte trekken zullen wij trachten hier den wordingsgang van zoo'n autotypie te schetsen.

Naar een goede foto maakt men met behulp der camera een negatief. Vóór de gevoelige plaat in de chassis wordt echter tijdens de opname een z.g. *raster* geplaatst, bestaande uit een dunne glasplaat (eigenlijk twee) die bedekt is met een gegraveerd netwerk van uiterst fijne mazen, waarvan er wel tot 10.000 op 1 cM². gaan. Het beeld dat zich op deze wijze op de negatieve plaat gaat vormen, wordt hierdoor ontleed in de talloze fijne puntjes, zooals de lezer die met zijn loupe heeft gezien. Deze zelfde negatieve plaat wordt nu ontwikkeld, op één der gangbare manieren op een lichtgevoelig gemaakte koper- of zinkplaat gecopieerd, deze laatste geëst, geëinkt, op hout gemonteerd en afgedrukt. Dit alles klinkt nu wel heel simpel, maar het is een verdraaid correct en precies werk om het goed te doen, en daarbij vlug, héél vlug! Wat voor dezen tijd een eerste vereischte is!

Ten slotte nog een enkel woord over het fraaie procédé volgens hetwelk *Panorama* wordt gedrukt: de *rotogravure*.

Naar eene foto wordt een negatief genomen en hiervan een diapositief gemaakt. Men drukt dit af op een gekleurde lichtgevoelige gelatinelaag. Deze laatste wordt daarna om een koperen cylinder gelegd en geëst, waaruit dan een beeld in diepdruk op een cylinder resulteert: *rotogravure*. Op de drukpers loopt deze wals door dunne, sneldrogende verf; het overvallige hiervan wordt weggestreken door een stalen lineaal, de *rakel*; onmiddellijk hierop drukt nu een gummiwals het papier (sans fin) tegen de wals, de afdruk heeft plaats, het papier schuift verder over een verhitte wals, waardoor het spoedig droogt, en zoo vervolgens. Tekst en illustraties worden tegelijk gedrukt op de rotatiepers.

Van den *driekleurendruk* in autotypie en rotogravure, kunnen we om technische redenen evenmin uitleg geven als van de chromo-lithografie. Jammer!

In een volgend stukje hopen we het echter nog eens over het eigenlijke drukken van al die prentjes te hebben.

JUWEELEN

Ik ben de eigenaar van een groote juwelierszaak in een der voornaamste straten van Londen. Weinig had ik kunnen vermoeden, toen ik op een zonnigen morgen rustig mijn grootboek zat door te zien, welk een vreemd avontuur mij dien dag wachtte.

Tegen ongeveer elf uur in den morgen hield een buitengewoon elegante auto, waarin een dame, die opvallend kostbaar gekleed was, voor de deur van mijn zaak stil. Voordat de chauffeur nog zijn zitplaats had kunnen verlaten, had ik, in de hoop een goede affaire te kunnen doen, reeds buigend de deur geopend.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn, mevrouw?” vroeg ik.

„Ik wilde graag wat opalen zien . . . de grootste en mooiste die u heeft,” antwoordde de dame.

Ik toonde haar een twaalfstal steenen, waaruit zij, na lang kiezen, er vier nam, die zij terzijde legde.

„Hoeveel kosten deze?” vroeg ze. De bewuste steenen waren van een zeldzamen glans en doorzichtigheid, en afkomstig uit de kroon van een rijken Indischen vorst, zoodat ze een aanzienlijk bedrag vertegenwoordigden.

„Ik kan nu geen beslissing nemen,” ging mijn bezoeker voort. „Tot mijn spijt kon mijn man, dokter Brenton, niet met me meekomen. Daar ik graag wilde, dat hij de steenen, voordat ik ze kocht, zag, zou ik wenschen, dat u even met me mee naar huis reed om hem de opalen te laten zien.”

Daar dokter Brenton een zeer bekende zenuwarts in Londen was, stemde ik hierin natuurlijk onmiddellijk toe. Ik zei tot mijn bediende, dat ik binnen een uur terug zou zijn.

In den auto gezeten begon de dame: „Ik wilde u er even op attent maken, dat mijn man, hoewel hij een zeer vriendelijk mensch is, eenigszins eigenaardig in zijn optreden is, hetgeen natuurlijk voortkomt uit zijn voortdurenden omgang met zenuwpatiënten. U wilt hiermede zeker wel een weinig rekening houden.”

„Oh, ja, zeker,” bevestigde ik beleefd glimlachend.

Na eenigen tijd stopte de auto voor een somber uitzienend huis. De deur werd geopend door een knecht in een eenigszins verschoten livree, die ons met nieuwsgierige blikken opnam. Kort daarop werden wij binnengeleid in de spreekkamer van den dokter.

Toen wij binnentraden keek de dokter, die voor zijn lessenaar zat te schrijven, op, waarna de dame, na een oogenblik aarzelen, mij aan hem voorstelde.

„Mijn man . . .” zei ze, bij welke woorden zij echter, naar het mij voorkwam, den dokter méér aankeek dan mij.

„Mijnheer Brand heeft eenige opalen bij zich, die hij graag wilde laten zien,” ging ze voort. Toen de dokter zich even omwendde, fluisterde ze mij toe: „U moet hem nog niet laten

merken, dat ik besloten heb ze te koopen. Wilt u ze mij even geven?”

Ik gaf de doos, welke zij op den lessenaar plaatste. Ze boog zich eenigszins voorover en wisselde op zachten toon enkele woorden met den dokter.

„Natuurlijk, als dat het beste is,” hoorde ik hem zeggen, Na mij enkele oogenblikken zeer onderzoekend te hebben aangekeken, draaide hij zich om, drukte op een bel, waarop een gewichtig uitzienende bediende verscheen.

„John,” zei hij tot den man, terwijl hij op mij wees. „Deze

Rechercheur Kok

uit Amsterdam, die de vorige week Maandag bij de arrestatie van opium-smokkelaars te Leiden door een zijner Leidsche collega's in den slaap werd geschoten, aan de gevolgen waarvan hij den volgenden dag overleed.

heer is onder mijn behandeling en moet volmaakte rust hebben. Breng hem naar een der vertrekken, waar ik hem dadelijk zal komen bezoeken.”

„Mijnheer . . .” begon ik ten hoogste verbaasd over dit vreemde optreden. „Er moet hier een vergissing in het spel zijn. Laat mij u even uitleggen, dat . . .”

„Er valt hier niets uit te leggen,” zei de dokter kortaf. „Ik ben van alles volkomen op de hoogte. John, doe, wat ik gezegd heb.”

„Maar . . .” bracht ik verontwaardigd in het midden, „ik ben niet een van uw patiënten. Ik ben hierheen gekomen op verzoek van deze dame, die u eenige steenen wilde laten zien, voordat zij ze kocht.”

Toen ik zag, dat de bediende reeds naar mij toe kwam, was ik met één sprong bij den lessenaar en greep naar de doos waarin de opalen lagen. De doos was echter leeg . . .

Plotseling werd alles me duidelijk: de vrouw had me naar een particuliere verpleging voor krankzinnigen gebracht . . .

In mijn groote opgewondenheid begon ik te razen en te tieren. „Die vrouw is een dievegge,” riep ik uit. „Ze heeft vier kostbare opalen van me gestolen en ze ergens tusschen haar kleeren verborgen. In 's hemelsnaam, dokter, laat haar toch niet ontsnappen.”

Vermoedende, dat zij van plan was zich uit de voeten te maken, plaatste ik me voor de deur. Even scheen zij in de war te zijn gebracht, doch onmiddellijk herstelde ze zich weer. Ze barstte in lachen uit. Zich verontschuldigend tot den dokter wendende, zei ze toen:

„Het is eigenlijk niet aardig van mij, om er om te lachen, maar het klonk zoo grappig.” Daarna wendde zij zich tot mij: „Mijn beste man, waarom wil je toch niet begrijpen, dat je zenuwen tijdelijk van streek zijn? De dokter zal je gauw genoeg weer beter maken, nietwaar dokter?”

Stom van verbazing bleef ik hen beiden gedurende enkele seconden aanstaren.

„Ik vertelde dokter gisteren al, dat ik je bij hem zou brengen, en ik heb hem ook gezegd, dat je volstrekt niet gevaarlijk bent. Nu je echter zóó bent opgetreden, zal hij er wel aan gaan twijfelen. Hij verbeeldt zich, dat hij een opalenmijn ontdekt heeft, dokter, en ik heb deze stukjes glas meegebracht om hem kalm te houden.”

Uit haar tasch haalde ze eenige glazen steentjes te voorschijn, die ze op den lessenaar neerlegde.

„Het is een gemeene leugen,” riep ik woedend uit. Ik was zóó razend, dat ik zelf niet begreep, dat ik op dat oogenblik inderdaad den indruk maakte, een zenuwpatiënt te zijn.

De vrouw veranderde thans plotseling van houding, drukte een zakdoekje tegen haar oogen en zei met werkelijk meesterlijk voorgewende aandoening tot den dokter:

„Het is verschrikkelijk, dokter, maar ik begrijp, dat ik hem nu bij u zal moeten achterlaten. Ik had hem graag weer mee naar huis genomen, maar ik zie, dat het onmogelijk is. Zult u héél goed voor hem zorgen?”

Toen zij hierop de kamer wilde verlaten en ik een poging deed dit te verhinderen, voelde ik hoe de handen van den bediende mij met reuzenkracht achteruit trokken en moest ik tot mijn groote woede aanzien, dat zij het vertrek uitging.

Even later hoorde ik de auto weggrijden . . .

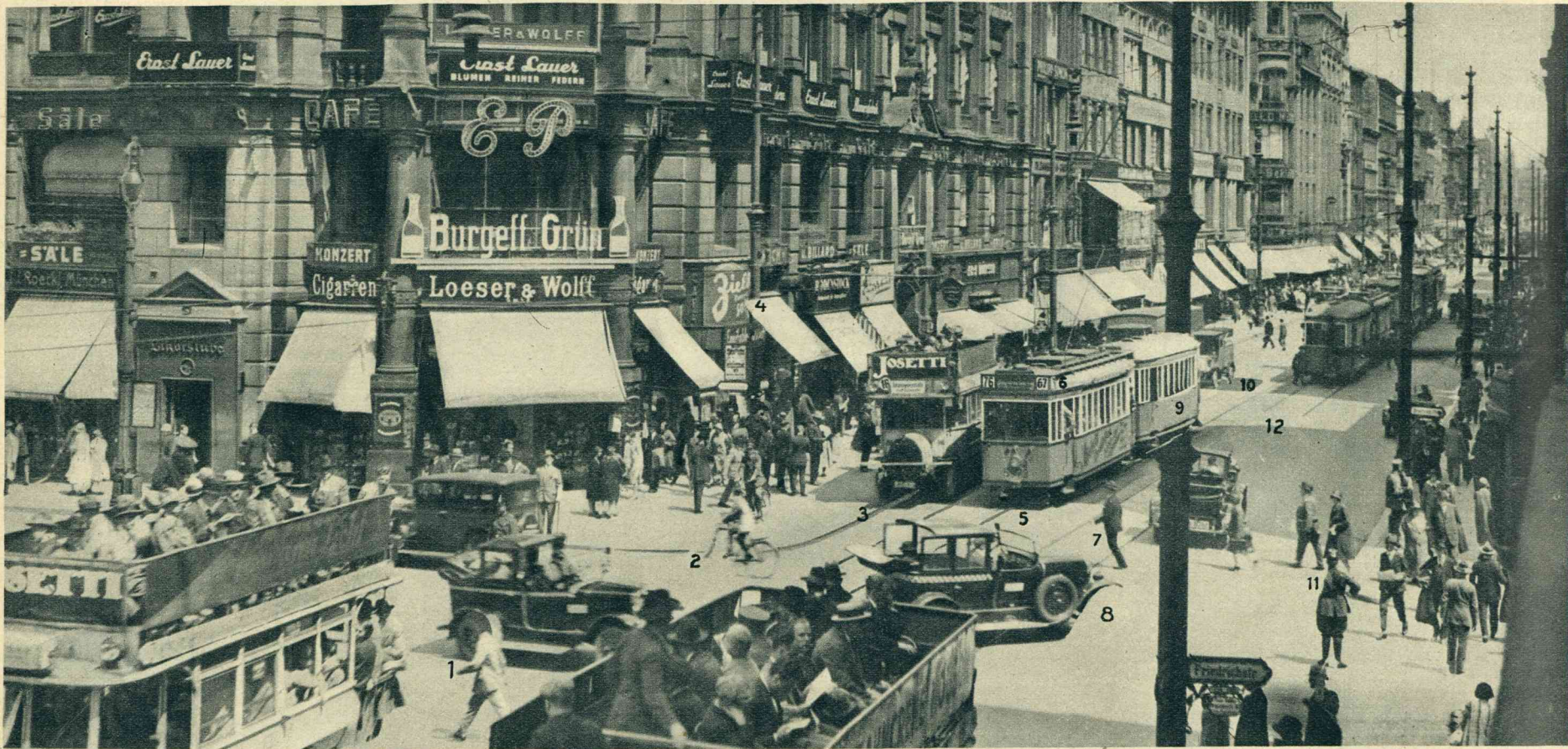
Te laat begreep ik toen, dat ik door mijn opgewondenheid een totaal verkeerd effect had bereikt.

Nadat ik tot bedaren was gekomen en kalm en rustig alles aan den dokter uitlegde, en deze mijn bediende op mijn verzoek had opgebeld om inlichtingen, wist de geneesheer niet, hoe hij zich in verontschuldigen moest uitputten.

Ik ben echter bang, dat ik grof genoeg was hem met de wet te bedreigen, hoewel ik in mijn hart begreep, dat de man, even goed als ik, dupe van de brutale oplichtster was geworden.

Al mijn pogingen om haar en de opalen op te sporen, zijn tot op den huidigen dag vruchteloos gebleven . . .

DE OPLOSSING VAN ONZE FOUTEN-PRIJSVRAAG

Hierboven plaatsen wij nogmaals de foto uit „Panorama” van 3 Nov. 1926, waarop wij door onzen teekenaar een aantal fouten (onmogelijkheden) hadden doen aanbrengen. Bij iedere onmogelijkheid hebben wij thans bovendien een cijfer laten plaatsen. Zooals men hieruit ziet, is het totaal aangebrachte fouten twaalf. Het zal niet noodig zijn, nader aan te geven, welke deze fouten zijn; o.i. spreken ze voor zichzelf, zoodat we onze abonnees niet langer onnoodig in spanning zullen houden, en hun den uitslag, die door loting is vastgesteld, thans zullen mededeelen.

De prijs van f 25.— viel ten deel aan den heer J. E. Willems, Fahrenheitstraat 403 B, Den Haag.

De prijs van f 10.— aan Mej. J. v. Zomerén, Admiralengracht 193 III, A'dam.

Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer aan de prijswinnaars verzonden.

De twee prijzen van f 5.— vielen ten deel aan den heer H. Greve, Korte Poten 8, Den Haag, en Mevr. S. A. J. Knoppers-Dieleman, v. Asch v. Wijckstraat 15, Amersfoort.

Een prijs van f 2.50 kregen: de heer Is. Leman, Rijnsburgerweg 138, Leiden; de heer J. H. Vos, Oude Dieze 12, 's Bosch; de heer G. Meenhof, Leostraat 4, Eindhoven; de heer J. G. Wuestman, Markt, Harderwijk.

Een troostprijs bestaande uit een fraaie gravure op oudhollandsch carton viel ten deel aan: Mej. R. de Vries, Buitenhofstraat 78 C, Rotterdam; den heer G. Hello, Laan van Minsweert 23 bis, Utrecht; den heer A. Mulder, Apeldoornsche weg 60, Arnhem; den heer J. Verheul, Rehnaliaan 5, Alphen a. d. Rijn en den heer N. Kop, Nieuwe Rijn 100 a, Leiden.

UIT HET VOLLE LEVEN

Z. Exc. J. Papas,
de nieuw benoemde Grieksche gezant bij ons Hof.

Een nieuw gebouw van „Pro Senectute” te Amsterdam
De vorige week Dinsdag werd het nieuwe gebouw van Pro Senectute in de Vondelstraat 35 te Amsterdam officieel geopend. Geheel links op de eerste rij, Mevrouw v. d. Dussen, de directrice.

Luit. ter zee 1e klasse J. W. Termijtelen,
de nieuw benoemde adjudant van Z. K. H. Prins Hendrik.

Gereed voor den aanval!

Het is een goede tijd voor de dames: de inventaris-uitverkoop zijn in vollen gang! Hier zoowel als elders. Hetgeen onze foto laat zien, die genomen is voor een groot Berlijnsch modemagazijn. Een uur of vijf voor het begin van den uitverkoop stond deze file dames al in slagorde opgesteld.

Op Nieuwjaarsbezoek bij Hindenburg
In het midden de Russische gezant Krestinski; achter hem Baron Gevers, de Nederlandsche gezant; geheel rechts de gezant van Perzië.

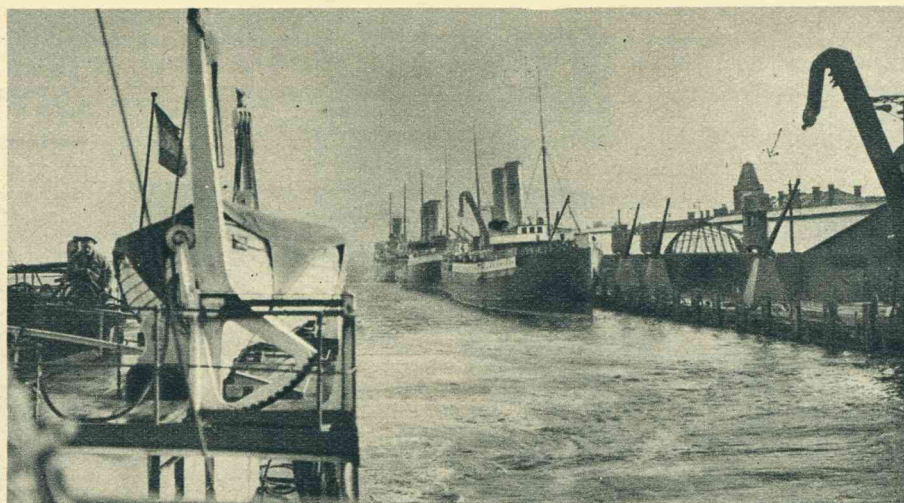

Deventer herdenkt den watersnood

Te Deventer had de vorige week de plechtige onthulling plaats van den gedenksteen ter herinnering aan den watersnood van Januari 1926. De peilschaal wees toen een stand aan van 7,33 M boven A.P. De burgemeester Jhr. Mr. T. A. M. A. v. Humalda v. Eysinga tijdens de onthulling van den gedenksteen.

Dr. J. W. de Bruyne,
directeur-geneesheer van de Gereformeerde Ziekenverpleging te Amsterdam, is aldaar op 61-jarigen leeftijd overleden.

De veranderde route der Mij „Zeeland”

Sedert eenige dagen is de route der booten van de Mij „Zeeland” gewijzigd: in plaats van op Folkestone wordt thans op Harwich gevaren. — Het vertrek van de „Prinses Juliana” (geheel links op de foto) van de Parkeston Quay te Harwich, waarachter het station is gelegen (zie ↓).

H. A. F. Könings

De heer H. A. F. Könings, die 10 Januari zijn 25-jarig ambtsjubileum herdacht als administrateur der gemeenteziekenhuizen te 's-Gravenhage.

Een tentoonstelling van Hebreeuwsch drukwerk

In het Port. Isr. Seminarium te Amsterdam wordt een expositie gehouden van Hebreeuwsch drukwerk ter herdenking van het feit, dat hier voor 300 jaar het eerste Hebreeuwsche boek werd gedrukt.

„Bunbury”

Een scène uit bovengenoemd toneelstuk, dat door het Rotterdamsch Hofstad Tooneel wordt opgevoerd. V.l.n.r.: Ch. Dommelschuyzen — Canon Chasuble; Dora Hans — Miss Prins; Louis Gimberg — John Worthing; Jo Felten Steenbergen — Cecily Cardew; Theo Frenkel Jr. — Algernon Montford; Marie v. Eysden-Vink — Lady Brancaster; Lily Bouwmeester — Gwendolen.

ADRIANUS DE SLOOME

Aenk, een van mijn vrienden, zou dien avond naar het specialiteitentheater gaan. Hij kwam bij me oploopen met maar eventjes drie vrijkaartjes. „Natuurlijk één voor jou,” zei hij, „maar welken anderen kameraad zullen we op het derde biljet meenemen?”

„Wat vind je van Janus?” vroeg hij.

Ik vond het best. „Als je je alleen maar erop voorbereidt, dat hij ongelukken maakt en dat we het in elk geval, als hij erbij is, met iemand aan den stok krijgen.”

„Ja,” lachte Henk, „hij heeft zijn bijnaam Adrianus de Sloome niet gestolen, maar eerlijk verdiend. Maar we zullen hem op het hart drukken, een beetje uit te kijken wat hij doet. Dan zal het wel losloopen. Dunkt jou ook niet?”

„Accoord,” viel ik hem bij, „en we zullen hem eerst eens onder handen nemen, opdat hij zijn fatsoen houdt.”

Zoo geschiedde, en we troffen elkaar vòòr het theater ruim kwart voor acht. Om acht uur zou de voorstelling beginnen, en zonder ongevallen zaten wij keurig netjes vijf minuten voor den aanvang naast elkaar op de eerste rij van het amphitheater, een prachtplaats. Ik middenin, Janus links van mij op den hoek, Henk rechts. Janus leunde voorover op de ballustrade en genoot van het schouwspel van de volle en kleurige zaal onder hem.

Henk stootte me aan. „Zeg hem eens, dat hij niet zoo overhangt,” vroeg hij me. „Straks tuimelt hij nog in het parterre en is er geweest.”

Ik deed wat mij gevraagd werd, en de boosdoener, vòòr de voorstelling gewaarschuwd, trok zich zò snel terug, dat hij het programma, dat hij in de hand hield, van schrik losliet. Het fladderde speels omlaag, zette zich een seconde neder op den kalen schedel van een deftig bezoeker, en dwarrelde naar den grond.

„Ojé,” zei Janus, en boog zich zoo ver voorover, dat hij als aan een zijden draad boven den kalen schedel en omgeving zweefde. Daarbij floot hij luid.

„Wat doe je?” vroeg ik hem verschrikt, terwijl ik hem bij een pand van zijn uitgaansjacquet achteruit trachtte te sjoeren.

„Ik fluit hem of hij het even terug wil gooien,” antwoordde de man met het onschuldigste gezicht van de wereld.

„Hoe komt het in je hersens op?” siste ik hem verwoed toe. „Bovendien, hoe kan iemand zoo'n licht papiertje naar boven gooien?” dikte Henk aan.

„Dan maakt hij er maar een proppe van,” meende de onverstoorbare Janus.

„Niks, niks,” suste ik hem, „je laat dat liggen en je koopt maar een nieuw.”

„Goed, goed,” berustte Janus, en daar hij zoo gauw geen programmaverkooper zag, stond hij op, en begon in alle richtingen „pst, pst” te roepen om er een te lokken.

„St, st, st,” siste het verontwaardigde publiek om ons heen.

Het scherm ging op, een fantastisch en hel verlicht tooneel vertoonend.

„Zitten!” klonk het van alle kanten.

„Ga dan tòch zitten, kerel, je hindert de menschen,” bromde ik.

En Janus ging zitten, maar bleef nog aldoor met gerekten hals in alle richtingen de afwezige programma-verkoopters zoeken.

Op het tooneel verscheen een als baby gecamoufleerde ouwe-juffrouw in een snoezig witzijden jurkje en zonder tanden.

Het publiek klapte opgetogen in de handen en stampte met de voeten, want deze bejaarde kleuter was heel populair.

Janus had blijkbaar even het idéefixe van het programma opgegeven, want rustig en aandachtig genoot hij van de „humoristische levensliederen”, die de juffrouw ten beste gaf.

Na dit nummer was er een helsch bijval-lawaai. Janus klapte en trapte mee uit al zijn macht, maar onmiddellijk daarna begon hij alweer met uitgerekten nek te loeren, of hij geen programmaverkooper schieten kon. Ineens scheen hij er een in de gaten te krijgen, want plotseling keerde hij zich om, greep de stoelleuning om zich overeind te hijschen, en . . . kink-king ging er een geluid van rinkelende scherven.

„Jassus, m'n nieuwe saai rokkie!” gilte een vrouwmensch achter ons, en begon onder een vloed van verwenschingen aan het adres van Adrianus zich af te schudden en met een zakdoek haar kleeven te betten.

De ongelukkige Janus had zoo hardhandig aan de leuning gerukt, dat een glas bier, dat op de richel daarachter stond, het evenwicht had verloren en op den schoot der eigenares was terechtgekomen.

„Aanneme, aanneme,” balkte Janus, in z'n verbouwereerdheid, en keerde zich met het ontsteld gelaat naar een kellner, die in de nabijheid vertoefde. „Aanneme, een ander potje bier voor deze dame. Voor mijn rekening. Het beste soort. . . Of . . . of . . . was het geen bier, mevrouw? Was het mis-

schien limonade? Of . . . Fosco? Zegt u het maar. Wat het is, is het. Ik betaal . . .”

Het scherm was intusschen opgegaan, en „de gevierde karakterkomiek Poon” zette een zijner „Schlagers” in, maar Janus maakte zooveel herrie, dat geen Schlager ter wereld daartegen opgewassen was. Met bedreigingen en verwenschingen werd de man eindelijk in zoover gekalmeerd, dat hij op zijn stoel terugraakte.

Na de Schlagers en de daarop volgende applaus-herrie werd het bier gebracht en door den rampzaligen Adrianus betaald. Gedurende de volgende nummers liep het allemaal nog al kalm af, ongelukken van betekenis werden niet door Janus

De Groote Markt te Groningen,

na de verandering, die ze in het afgelopen jaar heeft ondergaan. Ze is geheel nieuw ingedeeld en opnieuw bestraat, terwijl de tramlijnen weder verlegd zijn naar de noordzijde van het stadhuis, waar tevens de standplaats is der gemeentelijke autobussen. Op den achtergrond de oude, grijze Martinatoren, die een nieuwe, nu vergulde wijzerplaat heeft gekregen. Ze is ook een trans hooger geplaatst en zal bij avond electrisch worden verlicht.

gemaakt, en wij tweeën benutten de pauzes tusschen de nummers om hem te bezweren nu zijn rampzalige handen thuis te houden, ja, liefst zich heelemaal maar niet meer te veroeren.

Zoo werd de groote pauze bereikt. We gingen met ons drieën

Aan het Daterswoldsche Meer

te Groningen, een plekje natuurschoon, dat tot op heden gelukkig nog intact gebleven is.

naar de rookkamer om ons wat te verfrisschen en zetten ons daarna weder welgemoed op onze plaatsen neder, wachtend op de dingen, die komen zouden. En het moet gezegd, alles liep als op rolletjes. We hadden Janus in de rookkamer nog eens even onderhouden, U begrijpt wel, zoo iets in den geest van: Het is nou waarlijk meer dan mooi geweest. Daar kan niets, maar dan ook niets meer bij. Dus opgepast. Als je nou nog één flater maakt, kan je wel op duim en vingers uitellen, dat het publiek je lyncht of lunct of iets dergelijks. Wij van onzen kant zijn zoo vriendschappelijk geweest, je een vrijkaartje te bezorgen; wees jij van jouw kant nu tenminste zoo . . . we willen niet zeggen: dankbaar, dat eischen we niet, maar laat ons zeggen: zoo delicaat, ons niet voor eeuwig te schandvlekken. Enzoo voort, enzoo voort. . .

Janus hield zich dus voortreffelijk. Er gebeurde absoluut

niets, waaraan wie ook maar in de verste verte aanstoot had kunnen nemen. Nummer na nummer van het waarlijk schitterend programma werd in volmaakte rust zonder eenige stoornis genoten, en we waren zoo tevreden met den loop der gebeurtenissen, dat we na afloop van het voorlaatste nummer op het punt stonden Janus met zijn volslagen beterschap geluk te wenschen, toen er iets gebeurde, wat niet alleen een dergelijken gelukwensch overbodig maakte, maar bovendien een situatie in het leven riep, zoo schandelijk, dat al de vorige door Janus begane flaters er maar kinderspel bij waren. De ellendige liet namelijk op achtelooze wijze, met een bevallige, of beter: een bouwvallige nonchalance, een arm over zijn stoelleuning hangen, en vrij onzacht tikte dezelfde juffrouw van daareven hem op den rug en blèrde: „Zeg, vrijer, zou je je akelige vingers nou haast niet eens uit m'n grokkie halen. Je heb me heele schijffie fijngeknepen.”

„Wel zeker, ik zou d'r 'n voetbad in nemen,” deed een buurvrouw schamper.

„Ik dacht ook al . . . wat worden m'n vingers warm,” stotterde Janus, versuft van schrik ditmaal, trok de misdadige ledematen uit het glas, en liet ze in z'n verbouwereerdheid nog een poosje erboven uitdruipen.

„Wel ja, hij gunt 'n ander ook wat,” keef de juffrouw, en pakte hem kordaat bij den arm.

„Blijf van m'n lijf, wijf,” schreeuwde Janus, nu plots tot bezinning komend.

„Wat, wijf? Dat wijf is mijn dame,” brulde een als heer vermord persoon, die naast haar zat. „Wat let me, of ik timmer je luiken dicht. Jij drinkt met je handen, maar ik knòk ermee.” En de daad bij het woord voegend, diende hij Janus een peut van geweld tusschen de ribben toe. En daar was nu al niet veel anders voor ons te doen dan de vechters te scheiden en subiet de plaats des onheils te verlaten, begunstigd door de omstandigheid, dat juist het scherm weer werd opgehaald en de aandacht van het publiek door het slotnummer werd opgeëischt.

Zoo liep alles toch nog betrekkelijk goed af, maar Henk en ik hebben ons voorgenomen, nooit den sloomen Adrianus meer mee te nemen. Maar omdat hij wel andere slachtoffers zoeken zal, heb ik de geschiedenis te uwer kennis gebracht om u te waarschuwen, want ik zou voor geen geld willen, dat de lezers van „Panorama” erin liepen.

H. Peereboom

HET SCHOT

Nog vier dagen, kerel,” zei sergeant Polakoff tegen zijn vriend, korporaal Maximof. „Nog vier dagen, en Sitkof is niet meer onder de levenden.”

„Ik begrijp je niet,” antwoordde Maximof. „Je zit hier een misdaad uit te broeden, die je waarschijnlijk zèlf je leven zal kosten. Je wilt een van de netste jongens, die ooit bij de garde gediend hebben, uit den weg ruimen, en waaròm nu eigenlijk?”

„Ik weet, dat jij me niet begrijpen kunt,” zei Polakoff gemoedelijk. „Daar jij in een andere compagnie dient, kun je niet weten, wat ik overdag meemaak. Maar ik zal het je vertellen. Jou alleen vertrouw ik. Als je me echter verraad. . . dan weet je, wat deze handen kunnen doen en al eens gedaàn hebben ook!”

Maximof huiverde even, toen Polakoff zijn handen, die er uit zagen als de klauwen van een roofdier, uitstak en er een worgende beweging mee maakte. Snel antwoordde hij daarom: „Niemand mag het natuurlijk weten. En niemand zal het weten ook!”

„Zweer je dat?”

„Ja,” zei de ander.

„Luister dan. Je herinnert je nog wel den tijd, dat jouw compagnie in Poltava was ingekwartierd en wij in Tula lagen? Nou, in Tula was een herberg en de herbergier had een dochter. . . Nou! Ze heette Olga Tambof, en ze was gewoon dól op me. Haar vader was bang voor me. Je begrijpt dus, dat ik daar een leventje had. Toen kwam Sitkof echter. Van den dag af aan, dat zij hem had gezien, bestond ik niet meer voor haar. De heele compagnie lachte me uit, maar ik zei niets. Ik dacht alleen aan wraak. En nu is er de vorige week iets gebeurd, waardoor ik den tijd gekomen acht, om mij te wreken.

Donderdag is er een nieuwe recruit in onze compagnie gekomen. Hij heet Esaief. Een luie, sloome kerel. Ik gaf hem een standje, omdat zijn sohoenen er zoo schandelijk uitzagen, toen Sitkof voorbijkwam. Ik heb den slungel heusch met geen hand aangeraakt, maar toch werd ik den volgende dag voor het front van de geheele compagnie door den kapitein onderhanden genomen voor mijn optreden tegenover dien knul. Wie heeft dat nu aan den kapitein verteld? Wie heeft er kwaad van mij bij hem gesproken? Wie anders dan Sitkof? Door hem heb ik ook al twee keer straf gehad. Maar het gééft niet. Binnen vier dagen. . .”

„Ja, maar wacht nou eens,” viel de korporaal hem in de rede. „Denk er wel aan, dat je een misdaad in een paar

minuten kunt doen, maar dat het berouw en de straf jaren, soms een heel menschenleven duren. En laten we nu eens eerlijk zijn. Neem nu bijvoorbeeld eens je verhouding tot dat meisje in Tula. Ik weet, zoo goed als ieder ander in de compagnie, dat Sitkof nu met haar verloofd is. Wanneer hij verlof krijgt, gaat hij steeds naar haar toe. Nooit zie je hem met een ander. Binnenkort gaan ze trouwen. Nou, Polakoff, kun jij zeggen, dat jouw bedoelingen even oprecht waren?"

De sergeant wilde wat zeggen, maar hij bracht slechts een paar onverklaarbare klanken uit.

Maximof ging verder, zonder erg. „En wat die geschiedenis met dien recruit betreft, was je nu werkelijk zoo zoetsappig tegen hem, als je nu voorgeeft? Gisteren vertelden ze me nog, dat jij zoo'n hekel aan hem hadt en hem altijd zocht. En ze zeiden, dat hij nog blauwe plekken had, omdat je hem zoo geslagen hadt toen. Ik ken je, Polakoff, en . . ."

Maximof kon niet verder spreken, want de sergeant was opgesprongen en had zijn handen reeds om de keel van den korporaal geklauwd.

„Schoft!" schreeuwde hij. „Dat is dus je vriendschap voor mij! Gelukkig maar, dat ik het intijds merk!"

Zijn vingers woelden om de keel van den korporaal en sloten zich steeds vaster.

„Misschien heb je gelijk, vriend," mompelde hij onderwijl. „Misschien heb je gelijk, maar dat zal er mij toch niet van terughouden om jou denzelfden weg op te zenden als Sitkof gaat. . ."

Terwijl hij deze woorden sprak, zag hij, hoe de oogen van Maximof naar buiten puilden en hoe de aderen aan zijn hals opzwellen. Er verscheen een blauwe kleur op zijn gezicht en zijn tong scheen zich met geweld uit zijn mond te werken. Ofschoon Polakoff half gek van woede was, zag hij dit alles toch heel duidelijk en opeens drong daardoor het besef tot hem door, dat, als hij Maximof hier doodde, hij zeker gearresteerd zou worden en daarmee zijn kans zou verliezen, zich op Sitkof te wreken. Een vloek uitend gooide hij den man tegen den grond en gaf hem een trap met de hak van zijn zware laars.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen. Toen zei de sergeant:

„Heb je je portie?"

„Meer dan genoeg!"

stamelde de ander.

„Neem me niet kwalijk. Ik was stom!"

„Heel stom!" mompelde Polakoff.

„Maar misschien, nu ik je een lesje heb gegeven, zul je je wel eens bedenken in de toekomst, voor je weer zoo gauw wat zegt. Zul je nu je mond houden?"

„Ja, sergeant," zei Maximof, zich half oprichtend van den grond, waarop hij nog steeds lag.

Polakoff hielp hem overeind, en graaide toen in een van zijn diepe zakken. Hij haalde een poeder voor den dag, netjes in een wit papiertje verpakt.

„Ik zal je nu vertellen, wat ik van plan ben," zei hij toen, met gedempte stem sprekend. „Zie je deze poeder? Nu, die verdwijnt over een dag of vier in de koffie van Sitkof. Over vier dagen heeft hij de wacht. En weet je wat er op staat; als een soldaat slapend op wacht wordt aangetroffen? Ik zal het je voorlezen."

Hij haalde een klein, in zwart linnen gebonden boekje uit zijn zak, sloeg het open en las: „Paragraaf 53: „Straf voor slapen gedurende de wacht: de doodstraf." — Nou, hoe klinkt dat, Maximof?" vroeg hij toen, van genoeg in zijn handen wrijvend.

Vier nachten later liep Sitkof voor zijn schilderhuisje

heen en weer. Hij droeg zijn geweer in zijn arm en had zijn kapotjas hoog toegeknoopt. De nacht was bitter koud, en er heerschte een diepe stilte, die slechts onderbroken werd door het knarsend geluid, dat zijn laarzen in de sneeuw maakten.

Zijn verlangen om te slapen was groot, maar vier jaren dienst hadden korporaal Sitkof geleerd tegen dit gevoel, dat altijd heviger was naar mate het koud was, te vechten. Maar nu, dezen nacht, voelde hij toch, dat hij dit verlangen

Hij keek grijnslachend naar den gevallen soldaat, nam zijn geweer en haalde het magazijn leeg. De patronen in zijn zak stekend, liep hij op een draf weg.

Kapitein Shoevalof was woedend omdat iemand hem in zijn slaap durfde te komen storen.

„Wat moet je, voor den duivel?" beet hij sergeant Polakoff toe.

„Als u een oogenblikje voor mij heeft, kapitein," zei deze,

„zal ik u heel dankbaar zijn. Ik heb een ernstig vergrijp tegen den dienst ontdekt."

„Voor den dag ermee!"

De sergeant vertelde zijn verhaal en toonde een handvol kogels. De kapitein keek ernstig.

„Een oogenblik," zei hij, „Ik ga met je mee!"

Hij sloeg zijn cape om en zette zijn pet op. Even later was hij met sergeant Polakoff op weg naar Sitkof.

Ondertusschen was Sitkof's slaap verstoord door wilde droomen. Hij droomde, dat hij op den grond lag en dat wolven in een kring om hem heen stonden. Een van hen hilde, de anderen volgden zijn voorbeeld en weldra klonk er een angstwekkend gehuil door het woud. Hij ontwaakte plotseling en lichtte zijn hoofd op. Het gehuil hield aan en hij zag twee gloeiende oogen, die in de duisternis naar hem loerden.

Door een panischen schrik gegrepen, nam hij zijn geweer, haalde den haan over. . . Maar er klonk geen schot, en opeens waren de oogen weg.

Deze ongewone gebeurtenis deed hem zijn zinnen herkrigen. Hij krabbelde overeind en besefte toen, opeens, wat

er gebeurd was. — Hij had geslapen! Hoe lang wel? En waarom was zijn geweer ontladen?

Met alle geweld zijn verlangen om te vluchten beheerschend, sloeg hij haastig de sneeuw van zijn jas en laadde zijn geweer opnieuw met de patronen, die hij altijd los in zijn jaszak droeg.

Toen ging hij weer op en neer loopen, maar hij slaagde er niet in, zijn vrees van zich af te schudden. Wat kon er in 's hemelsnaam gebeurd zijn? En wat zou er nog gebeuren? Wie had hem slapend aangetroffen?

Deze en nog vele andere vragen brandden in zijn hoofd, toen kapitein Shoevalof en sergeant Polakoff verscheenen.

Sitkof maakte halt, nam de houding aan en salueerde.

De kapitein begon direct: „Sergeant Polakoff heeft me gerapporteerd, dat hij je slapend heeft aangetroffen. Wat heb je hierop te zeggen?"

„Ik heb niet geslapen, kapitein."

„Niet? Nu, we zullen zien!"

Er verscheen een kwaadaardige glans in de oogen van den sergeant. Hij dacht aan de patronen, die de kapitein in zijn zak had gestoken vóór zij hierheen gingen.

De kapitein wendde zich tot hem. „Je zei toch, dat je zijn geweer hebt ontladen, nietwaar?"

„Ja, kapitein, dat heb ik gedaan."

„Leg je geweer aan, Sitkof!"

De korporaal deed wat hem gelast werd.

„Leg nu aan op den sergeant, Sitkof!"

De loop van het ge-

weer wees op het hart van den sergeant. — „Je vindt het zeker wel goed, dat korporaal Sitkof op je schiet, niet?" vroeg de kapitein met een knipoogje aan den sergeant.

„Natuurlijk," antwoordde deze, kwaadaardig lachend. „Goed. Sitkof. . . vuur!"

Sitkof vuurde. Sergeant Polakoff viel in de sneeuw. Sitkof's kogel had hem in zijn hart getroffen.

MEEUWEN-VOEDEREN.

Een fraaie foto, van onzen eigen fotograaf.

niet zoo goed onderdrukken kon als anders. Het was ook zoo ontzettend koud!

Hij keek op zijn horloge. Nog twee volle uren, eer hij werd afgelost! Wat een vooruitzicht!

De donkere, onwezenlijk schijnende hemel scheen zwarter te worden. Het heele landschap kreeg een ander voorkomen. Hoe zonderling! Waarom had hij zooiets nimmer te voren, als hij op wacht stond, opgemerkt? Het leek wel, alsof de hemel naar beneden kwam en hem in een zwarten mantel hulde. Hij liet zijn geweer vallen, hief zijn handen op om

DOOI-WEER

de duisternis af te weren, die zijn hoofd reeds omgaf. Toen viel hij voorover. Even later snurkte hij luid.

Er klonken voetstappen. Sergeant Polakoff naderde den in de sneeuw slapenden korporaal. Zijn drift en onbesuisdheid waren geweken. In de plaats daarvan was een kalme, geraffineerde wreedheid gekomen, een meedoogenlooze zucht tot wraak, een gevoel van doffen haat.

Statuinenpad, Amsterdam

DE TWEE GROOTE VERLANGENS

DOOR MAY EDGINTON

GEAUTORISEERDE VERTALING UIT

1) HET ENGELSCH

Als de tropische schemering begon in te vallen, viel er tegelijk een vredige rust over de eenigszins verwaarloosd uitzierende bungalow.

Niettegenstaande er overdag in het huisje zoo goed als geen geluid werd gehoord, nam alles toch een heel andere gedaante aan, zoodra de zon zich ter ruste had begeven. Ludlow had zich meermalen afgevraagd, waaraan deze groote verandering toch toe te schrijven was.

En ten slotte was het tot hem doorgedrongen, dat dit alles veroorzaakt werd door de meesteres van het huis, mevrouw Fair.

's Morgens stond ze vermoedelijk doodvermoeid met de overigen op. Ze had een langen, drukken dag vóór zich vol onaangenaamheden, welken zij eenvoudig doorworstelen moest, maar 's avonds als de kinderen gebaad en naar bed gebracht werden, kwam er een gevoel van rust over haar. Dan stonden er versche bloemen op de tafel, ze had zich verkleed en haar haar opgekamd en hierdoor was alles anders geworden.

Op een avond vroeg Ludlow haar:

„Waarom geef je je toch zooveel moeite voor ons?”

En toen antwoordde ze iets, wat hem geruimen tijd peinzend voor zich uit deed staren.

„Ik doe mijn uiterste best me nog aktijd aan iets vast te houden. Oh, probeer me te helpen!”

Terwijl ze deze woorden uitsprak, lag er een uitdrukking van schaamte en angst in haar oogen. Het was eigenaardig, hoe geheel en al deze vrouw in haar liefde voor Fair had kunnen opgaan. Meer dan eens had het Ludlow toegeleken, alsof ze eensklaps bij oogenblikken zichzelf terugvond, het jonge meisje vol idealen, dat het mooiste en het beste van het leven verwacht had, niettegenstaande zij zich reeds sinds jaren temidden van het vuile en beestachtige van dit gedeelte van de tropische wereld bevond.

De kinderen waren alleraardigst. De brutale tweeling, jongens, waren vier jaar oud, het kleine meisje, Gracia, telde twee jaar. Het kind was mooi, lenig en elegant als een panter. Ze liep meestal in een hemdje of een schortje rond. Haar lichaampje deed aan een bronzen beeld denken en het koperkleurige haar sprong in dikke krullen onder de zonnehoeven uit, welke haar moeder voor haar maakte.

Ze speelden den geheelen dag op de veranda, welke om de bungalow heen lag, of aan het strand. Dikwijls bleven ze ook voortdurend in de buurt van het huis en liepen den winkel in en uit.

Ten slotte was de baby er nog. Het was een kindje, dat in alle opzichten van de anderen verschildte. Het was pas drie maanden oud, maar meermalen lag er in haar oogen dezelfde droomerige, afwezige blik, welken men in die van haar moeder kon zien.

Fair was een breedgebouwde, groote man en geweldig lui. Hij was van goede familie en had een uitstekende opvoeding genoten, doch hij had nooit gedeugd. Hij dronk als een visch. Hij verdiende heel veel geld, dat als zand door zijn vingers gleed. Hij bezat een uitgestrekte kokosnoot-plantage in de buurt van Rona en verder dreef hij handel. Hij kon het geld evenwel niet vasthouden en hij was ook ontzettend onverschillig.

Hij was trotsch op zijn kinderen en bewonderde hen op zijn ruwe manier. Hij ging altijd naar uitersten: hij veronachtzaamde zijn vrouw op een meer dan schandelijke wijze, of hij overlaadde haar met liefkozingen. Hij had zich jaren geleden geassocieerd met Ludlow, die een goeden kijk op zaken had.

„Tien lange, vervloekte jaren,” mompelde Ludlow meermalen bij zichzelf. Maar wat had hij eigenlijk anders moeten beginnen? Hij had in zijn vaderland al zijn geld verloren en hij moest heel dankbaar wezen, dat hij dit baantje nog had kunnen krijgen, vond hij.

Ludlow verliet zijn kamer, na zich gebaad en verkleed te hebben. Hij had dit altijd volgehouden, niettegenstaande Fair steeds in zijn pyama dineerde.

Hij droeg deze van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en hij hield er een collectie in de bontste kleuren op na. Hij achtte het slechts noodig een behoorlijk pak aan te trekken, wanneer hij naar Rabaul of

Samari moest. Hij was geleidelijk te lui geworden om de zakenreis naar Sydney te maken en liet dit gewoonlijk aan zijn compagnon over.

Fair was evenwel nog niet aanwezig, toen Ludlow in zijn keurig wit pak binnentrad. In het begin van haar huwelijk had mevrouw Fair er op gestaan een kamer van het huis als „salon” in te richten en zoo was het tot op heden gebleven.

Zij zat op dat oogenblik aan de piano, welke hoog noodig gestemd moest worden en die dicht bij het groote, openslaande raam was geplaatst. Ze speelde het heerlijke „Voorjaarslied” van Mendelssohn. Ludlow liep op zijn teenen naar het andere venster toe en nam hiervoor plaats.

De pianokaarsen waren ontstoken en deze wierpen een grillig licht op het gelaat der vrouw. Niettegenstaande zij met zulk een bruijt als Fair getrouwd was en vier kinderen had, lag er toch nog een kinderlijke, reine uitdrukking in haar oogen. Ze droeg een lichte, lilakleurige japon, welke Ludlow al jaren van haar kende en haar kleine voeten staken in ouderwetsche, zijden schoentjes.

„Zij is een vrouw, die het mooiste en het beste van het leven had moeten krijgen,” dacht hij bij zichzelf.

Terwijl zij speelde, keerde zij zich een weinig om en keek naar de zee. Voor een kort oogenblik hield zij haar adem in en er kwam een eigenaardige uitdrukking in haar oogen. Het leek Ludlow toe, alsof zij even heel zacht zuchtte.

Achter Port Moresby naar het binnenland toe, ver-

Behouden voor het nageslacht

Een der oudste huizen aan het einde van den Overtoom te Amsterdam, dateerend uit de zeventiende eeuw en van ouds bekend als het Aalsmeerder Veerhuis „De bonte Os”, is door de Vereeniging Hendrick de Keijser aangekocht en zal nu gelukkig voor het nageslacht bewaard blijven.

rees de reeks groote, sombere heuvelen, maar daarvoor strekte de zee zich in haar volle schoonheid uit. Een gedeelte van de haven was zichtbaar. Ludlow richtte zijn oogen in dezelfde richting en hij ontdekte een statig, breed zeilschip, dat thans niet ver van de haven verwijderd was.

Vermoedelijk was het de een of andere boot, die goederen kwam halen en lossen.

„Ik denk, dat de boot Port Moresby even zal aandoen en dan koers zal zetten naar de Solomons-Eilanden,” merkte hij op.

Mevrouw Fair keerde zich met een ruk om.

„O, ben jij daar?”

„Ja, ik heb me heel stil gehouden, omdat ik je niet in je spel wou storen.”

„Ik keek naar het schip,” zei ze zachtjes.

„Dat doe je heel dikwijls. En in het bijzonder wanneer de schepen weer vertrekken.”

„Is dat werkelijk zoo?” vroeg ze peinzend.

„Ja. Je moet niet vergeten, dat ik advocaat ben en dergelijke menschen schijnen goede opmerkers te zijn,” zei hij lachend.

„Oh, ja Denk je werkelijk, dat dit schip naar de Solomons gaat? En daarna?”

„Vermoedelijk naar de Nieuwe Hebriden.”

Hij stond op en ging naast de piano staan.

„Oh, ik zie het al,” zei hij eensklaps. „Het is de „Atlantic”. Ik ken den kapitein van die boot.”

„Is hij . . . is hij vriendelijk?” vroeg ze.

„Vriendelijk? Ja, zeker. Hij is een van mijn vrienden.”

„Van de Nieuwe Hebriden af is er een stoomvaartlijn, die naar de Hawaï-Eilanden gaat”

Eensklaps hield ze op.

Ludlow merkte terloops op: „Je kent Hawaï zeker, nietwaar?”

„Ja . . . en jij ook.”

Eenige oogenblikken zweeg ze, om daarna te vervolgen:

„Ik ben daar zoo volmaakt gelukkig geweest.”

Ludlow begreep, wat zij hiermede zeggen wilde. Hij dacht aan Fair. Hij was er van overtuigd, dat zij dien man nog liefhad, niettegenstaande zij hem in haar hart dikwijls moest verachten.

„Kleine, lieve vrouw,” zei hij heesch, „wat moest jij . . . een persooitje, dat aan een viooltje doet denken . . . daar doen?”

„Ik kwam naar Hawaï met een zieke, die daar stierf.”

„En toen ontmoette je Fair?”

„Kijk, het schip gaat de haven binnen,” merkte mevrouw Fair op. Weer heerschte er stilte, die opnieuw door haar verbroken werd.

„Mijn jongste kindje is anders dan de anderen, is het niet? Heb je het ook opgemerkt? Baby is héél anders.”

„Ja, dat is zoo,” zei hij peinzend.

„Zij is . . . ze is zooals ik ben,” klonk het aarzelend.

„En de anderen lijken op hém,” zei hij grimmig.

„Het zou hun niets kunnen schelen, of ik hier was of aan het andere einde van de wereld. Ze zouden lachen, spelen en eten als voorheen. En hij Weet je, wat Fair zou zeggen, als hij plotseling tot de ontdekking kwam, dat ik verdwenen was? „Laat haar maar gaan Geef me de whiskeyflesch eens even aan.””

Ludlow durfde op dat oogenblik geen woord uit te brengen, uit vrees, dat zijn stem verraden zou, wat er in hem omging.

Daarom knikte hij alleen maar.

„Ik had dit alles niet moeten zeggen,” zei ze verlegen. „Maar in elk geval is het kindje anders . . . dat zal niemand kunnen ontkennen. Oh, als ik haar mee kon nemen en haar het beste van het leven kon geven. Ik zou haar kunnen behoeden voor”

Weer knikte Ludlow met het hoofd.

„Oh, ik had het niet mogen zeggen,” zei ze gejaagd, „het kwam door dat schip”

„Het is alles al vergeten,” verzekerde Ludlow haar glimlachend.

„Je bent een bijzonder goede man.”

„Eigenaardige, kleine vrouw, ik wilde dat dit inderdaad het geval was,” zei hij teeder.

Daarna begon ze op haar verlegen, aarzelende wijze over haar huwelijk en de kinderen te praten.

„Je weet zelf, Ludlow, hoe innemend hij kan wezen, wanneer hij wil,” voegde zij er als verontschuldigend aan toe.

Op dat moment kwam Fair de kamer binnen. Hij was zooals gewoonlijk dronken, doch hij verkeerde in een opgewekt humeur. Hij droeg een helroode pyama en in zijn rechterhand hield hij een instrument, dat hij zelf gefabriceerd had en waarmee hij de mooiste tonen kon voortbrengen.

Hij nam plaats op een divan, welke vijf jaar geleden door mevrouw Fair van eenige oude kisten en wat doek gemaakt was.

„Kom naast me zitten, liefste,” zei Fair tot haar, „en ik zal je minnezanger zijn.”

Ze stond op en met een half minachtende en half teedere uitdrukking in haar oogen, ging ze naast haar man zitten.

„Ik zal er voor zorgen, een schitterende toekomst te krijgen,” zei Gracia en terwijl zij deze woorden uitsprak, had zij het gevoel, alsof zij een der grootste avonturiersters was, die er konden bestaan en waarover ze meermalen in boeken gelezen had.

In werkelijkheid was zij echter slechts twintig jaar en ze had nog niets zondigs in haar jonge leven bedreven.

„In dit land zal ik mijn fortuin maken,” zei ze tot zichzelf, toen ze te Southampton aan wal stapte. Ze bleef stilstaan en keek om zich heen. Eenige mannen waren haar gevolgd, die voor haar bagage zouden zorgen; mannen, die op de boot met haar gedanst hadden en met wie ze geflirt had. Ze hadden haar op de hoogte gebracht van het bridge-spel en nog zoovele andere dingen en meermalen had een van hen een pond voor haar ingezet, om haar even daarna te vertellen, dat ze gewonnen had.

Als resultaat van dit alles had zij thans een bedrag van dertig pond in haar beursje en ze had zich nog nimmer in haar bestaan zoo rijk gevoeld. Ze was in het bezit van geld . . . heerlijk geld . . . machtig geld. Ze had gedurende haar reis drie huwelijksaanzoeken van onvermogene mannen gekregen en verdere aanbiedingen van passagiers, die schatten bezaten. Ze was volkomen eerlijk tegenover allen geweest.

(Wordt vervolgd.)

Van Heinde en Verre

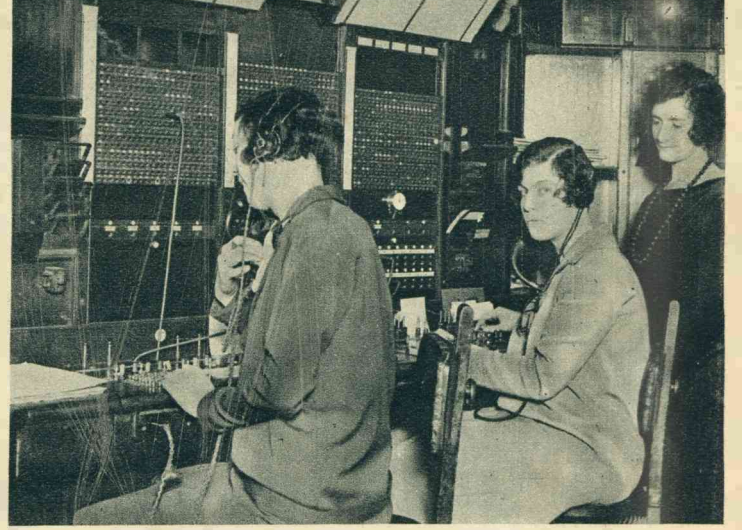
Nieuwjaar in de Peterskerk te Rome

Paus Pius XI zegent, op zijn troon gezeten, ter gelegenheid van de jaarwisseling de in de Peterskerk saamgestroomde menigte.

Prof. Dr. G. A. Verrijn Stuart,

hoogleraar aan de Handelshoogeschool te Rotterdam, aan wien de Koningin en de Prins hebben opgedragen Prinses Juliana les te geven in de Staathuishoudkunde.

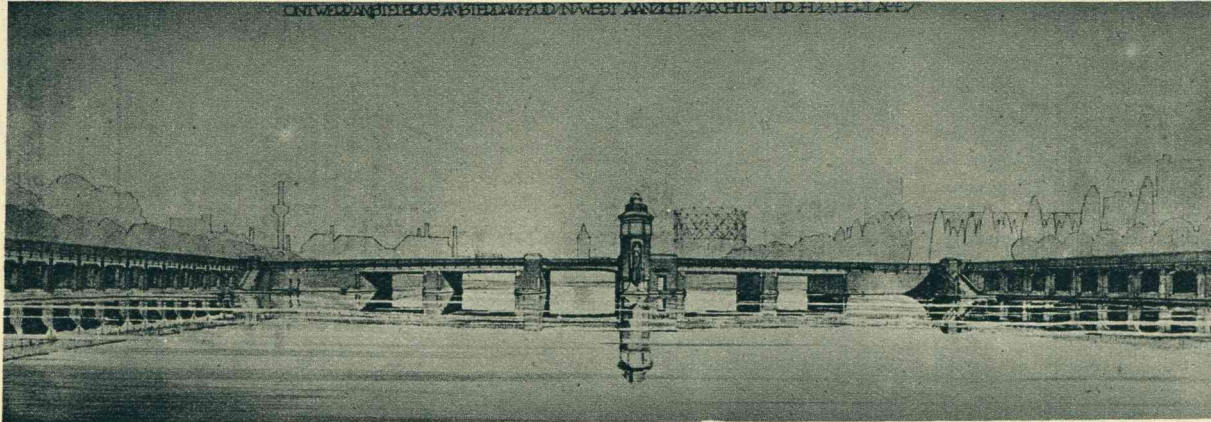
De telefoondienst Londen—New-York geopend

De bedienende dames aan het telefoontoestel, dat de verbinding tusschen Londen en New-York tot stand brengt. — De dienst is de vorige week geopend. Den eersten dag waren er al meer aanvragen dan men behandelen kon. Voor iedere minuut, die men van deze verbinding gebruik maakt, moet men zestig gulden betalen!

H. J. v. Pommeren

Zaterdag 8 Jan. vierde de heer H. J. v. Pommeren zijn 25-jarig jubileum als pedel van de Amsterdamsche Universiteit.

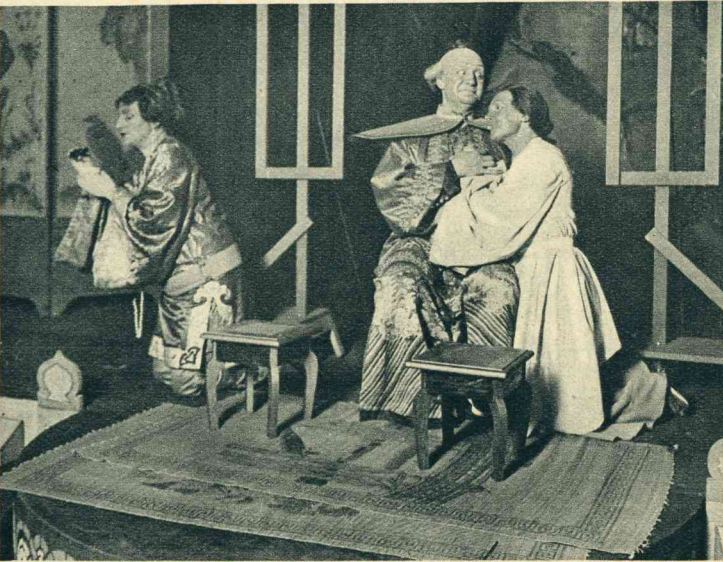
De verbinding tusschen de Amsteloevers te Amsterdam

De door Dr. H. P. Berlage ontworpen monumentale brug, die de beide oevers van den Amstel moet verbinden. — De brug gezien van de stadzijde.

Ds. J. Buenk,

predikant bij de Nederd. Herv. Gemeente te Amsterdam, is in de afgelopen week op 63-jarigen leeftijd overleden.

„De Krijtkring”

Een scène uit bovengenoemd stuk, waarvan de première de vorige week Zaterdag door „Het Nederlandsch Tooneel” in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam werd gegeven.

A. Bartels

De heer A. Bartels te Breda herdacht 1 Januari i.l. het feit, dat hij vóór 25 jaar benoemd werd tot redacteur van het weekblad „Avicultura”.

De begrafenis van rechercheur Kok,

die te Leiden op zoo noodlottige wijze het leven verloor. Aan de groeve op de R.-K. begraafplaats St. Barbara te Amsterdam.

Blauw-Wit—H.V.V.

Zondag i.l. had in het Stadion te Amsterdam de wedstrijd Blauw-Wit—H.V.V. plaats, welke door de Hagenaars met 5—1 werd gewonnen.

H.B.S.—Feyenoord.

Een moment uit dezen te 's-Gravenhage gespeelden wedstrijd, welken Feyenoord won met 1—0.

De Hockey-wedstrijd Amsterdam—Cambridge.

Zondag j.l. had te Amsterdam de internationale hockey-wedstrijd Amsterdam—Cambridge plaats. Cambridge trad met een 5—2-overwinning uit den strijd.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Slechte gewoonten op het gebied der Zuigelingenziekten.

De slechtste gewoonte, die op het gebied van zuigelingenziekten bestaat, is de onverschillige wijze waarop men ze beschouwt. De meeste menschen kunnen maar niet begrijpen, dat een zuigeling een mensch is, en als een mensch behandeld moet worden, ook al kan hij niet door luid klagen en vele woorden zijn toestand duidelijk kenbaar maken. Van ziekten, waarvoor de moeder of de verzorgster van het kind reeds lang naar den geneesheer gegaan zou zijn, wanneer zij de ziekte zelf had, maakt men zich bij een zuigeling af, door te zeggen: het kind is aan het hoesten — het kind heeft diarrhee — het kind heeft stuipen, door de tandjes —, dergelijke uitdrukkingen kan men dagelijks hooren, maar zij worden niet door daden gevolgd. Hoogstens roept men den raad in van een bejaard buurvrouw, of men haalt in een apotheek een middeltje tegen den hoest, tegen de diarrhee, etc. En is het kind bezig met tanden-krijgen, op het oogenblik dat het ziek wordt, dan doet men er heelemaal niets aan, want dan brengt men alles met het tanden-krijgen in verband.

Verder wordt de zuigelingenleeftijd nog daardoor gekenmerkt, dat men bestaande ziekelijke verschijnselen gaarne aan alle mogelijke omstandigheden toeschrijft die er niets mee te maken hebben. Het stukgaan van de huid wordt toegeschreven aan scherpe urine, die, zooals wij weten, in het geheel niet bestaat. Begint het kind op den gewonen tijd niet te spreken, dan zit het tongriempje vast. Men komt met de diagnose kant en klaar bij den geneesheer, en wenscht, dat hij het tongriempje zal losknippen. De geneesheer kent echter geen vastzittend tongriempje.

Een lichte uitpuiling van den navel, die absoluut onschadelijk is, wordt als breuk beschouwd, en met veel volharding, maar ondoelmatig, met breukbanden etc. behandeld. Wanneer men er niets aan doet, geneest het veel vlugger. En dergelijke staaltjes zouden er nog veel meer op te noemen zijn, maar de zooveel genoemde zijn wel de voornaamste.

Alles, waarvan men niet precies weet wat het is, brengt men vaak onder een en dezelfde benaming. Vraagt men, wat het kind scheelt, dan krijgt men hetzelfde antwoord, of het nu een voedingsstoornis, een huidaandoening of iets anders is. In verschillende deelen van het land verschillen de benamingen ook nog al eens. Klieren, zuur, zijn bijv. eenige van de meest gebruikte uitdrukkingen. Oorspronkelijk doelden zij alleen op bepaalde ziekten, klieren op iets uitwendigs, zuur op de spijsvertering; maar het volk spreekt bijv. ook graag van inwendige klieren, van zuurpukkels, etc.

Het kiezen van Parfum.

Weinig dingen drukken zoo zeer den stempel op het toilet eener vrouw als het parfum, dat zij gebruikt.

Een verstandige vrouw zal met oordeel weten te kiezen.

Sommige vrouwen gebruiken verschillende soorten parfum, dan eens het eene, dan weer het andere. Dit is een vergissing.

Een parfum, dat bij iemands type past en dat jarenlang door dezelfde persoon wordt gebruikt, wordt als het ware een onderdeel van de persoonlijkheid.

Hoe nu te weten, welk parfum men moet kiezen?

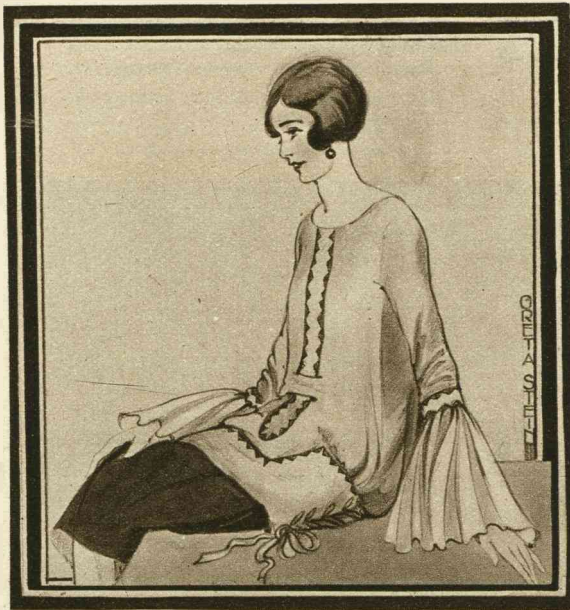
Avondcape van zwart fluweel met grijs-vossenbont afgezet. Japon van lila crepe de chine met goudborduurself.

Blonde, frêle persoontjes kunnen zoete, zachte bloemengeuren gebruiken, terwijl een blonde, koele schoonheid fougère of lavendel moet gebruiken. Zwoele, Oosterse parfums passen bij donkerrooge brunettes. Men zij echter uiterst bescheiden in het gebruik van dergelijke doordringende luchtjes. Zeep, poeder, haarwater en sachets behooien allemaal hetzelfde parfum te bevatten.

Eén regel geldt onomstootelijk voor het gebruik van parfum: Beter in het geheel geen dan een goedkoop soort.

Goede parfum is in het gebruik niet zoo duur: tegenwoordig zijn van bijna alle soorten kleine fleschjes in den handel en men heeft er aanmerkelijk minder van noodig terwijl het veel langer duurt.

Een andere regel is: te weinig is altijd beter dan te veel.

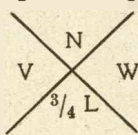
Blouse van zandkleurige crepe georgette met bruine zijde geborduurd.

Het is voorts verstandig kleine sachets in de japonnen te naaien in plaats van deze met de vloeibare odeur te besprenkelen.

Een druppel odeur achter de ooren of in het haar is meestal ruimschoots voldoende.

De maathoudende flesch.

De Vereeniging van Nederlandsche Wijnhandelaars tracht paal en perk te stellen aan een elken dag grooter wordend euvel: de flesch zonder gegarandeerden inhoud, die zienderoogen kleiner werd. Zij hoopt dit doel te bereiken door propaganda te maken voor het gebruik van flesschen, voorzien van het gedeponeerde merk der vereeniging en de gewaarmerkte inhoudsmaat, aldus:

Voor verdere bijzonderheden zie men het maandblad *De Wijn*.

Ofschoon blijkbaar oorspronkelijk voor wijn bedoeld, wordt het gebruik van dit merk niet tot wijn beperkt, daar inderdaad het merk niet den inhoud maar de flesch geldt.

Fabrikanten van limonadesiroop en van bessensap, artikelen die veelal in flesschen worden verhandeld, die er zoo groot mogelijk uitzien, bij zoo gering mogelijken inhoud, kunnen het bewuste merk eveneens op hun flesschen krijgen, indien die werkelijk $\frac{3}{4}$ L. inhoud hebben. Immers, iedere flesschenfabrikant kan bij het bestuur der Vereeniging van Nederlandsche Wijnhandelaars aanvragen, het recht te mogen erlangen, het merk op door hem te vervaardigen flesschen aan te brengen. Iedere gebruiker van flesschen, wijnhandelaar of niet, lid van de vereeniging of niet, is dus in de gelegenheid, gewaarmerkte flesschen te bestellen bij den door hem uit te kiezen leverancier.

Wij wenschen de vereeniging van harte succes met deze goed bedachte poging om door particulier initiatief een vorm van bedrog in den handel te bestrijden, waar tegenover de wet machteloos staat. Mogen thans ook de verbruikers van wijn, van vruchtensap, van limonadesiroop, het gewaarmerkte inhoudsstempel op de flesschen van hun leveranciers vergen.

Nuttige Wenken.

Wijn- en vruchtenvlekken uit witte weefsels.

Verwijder ze, door de vlekken in bevochtigden toestand boven brandende zwavel, dus zwaveldamp te houden, en spoel ze daarna uit.

Japon van zwart en schotsch fluweel.

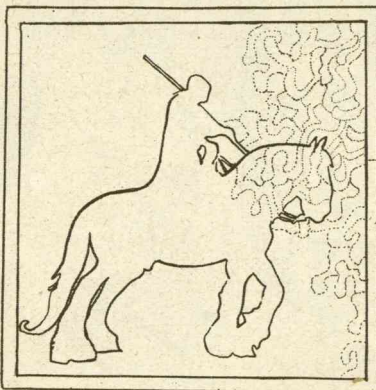
Het zagen van Legkaarten.

Wanneer men er wat tijd voor over heeft, kan men heel gemakkelijk een legkaart zelf maken. Wanneer men goede (vooral moeilijke) legkaarten in den winkel koopt, zijn deze nog steeds zeer prijzig.

Voor het maken van een legkaart kan welhaast iedere illustratie dienen, mits deze niet op al te dik papier is gedrukt. Vooral in oude Kerstnummers van geïllustreerde tijdschriften zal men een ruime collectie geschikte platen aantreffen.

Men koopt een stuk triplex-hout. Plakt hier met stijf sel of gluton de gekozen plaat op. Om te zorgen, dat de plaat overal goed plat op het hout plakt, doet men het beste met over de opgeplakte plaat heen couranten te leggen en

hierop een zwaar voorwerp te zetten, hetwelk men dan eenige dagen laat staan om alles gelegenheid te geven door en door droog te worden. Is alles droog, dan zaagt men het triplex op maat. Men moet er echter om denken een heel smal randje van de plaat zelf weg te zagen zoo-

dat bij het in elkaar leggen der legkaart niet dadelijk te zien is dat men met randstukjes te doen heeft. Men hoeft hier niet op te letten wanneer men een rand zaagt om het geheel in te passen, zooals op de teekening is aangegeven. De eenige zaagopening van den rand bevindt zich bij „a”. Men kan ook een opening maken wanneer men ergens op den rand een klein gaatje maakt waar het figuurzaagje juist doorheen kan. Heeft men den rand afgezaagd, dan kan men met het middenvak beginnen. Het spreekt vanzelf dat men bij het zagen de triplex-plaat met de bij de figuurzaag behorende schroef aan de tafel bevestigt. Nu zaagt men stukjes van willekeurigen vorm. Het zal het in elkaar passen moeilijker maken, wanneer men zoo probeert te zagen, dat de verschillende kleuren zoo veel mogelijk apart blijven, zoodat men niet door het eene stukje een aanduiding krijgt wat de aanpassende kleur moet zijn. De stukjes moeten ongeveer de grootte hebben als aangegeven op de teekening. Deze legkaarten zijn natuurlijk niet voor kinderen doch voor volwassenen bestemd. Het zagen van een rand verdient aanbeveling, omdat men een grootere plaat niet in één avond in elkaar legt en de rand de reeds gevonden stukjes beter bij elkaar houdt.

Pijpaarde.

Pijpaarde is een zeer fijne, vrij zuivere kleisoort, lichtgrijs of geelachtig van kleur, waardoor zij al dadelijk op het oog te onderscheiden is van het witte poetskrijt. Pijpaarde, met water aangemengd, vormt een kleverig papje, waardoor het o.a. geschikt is om op vetvlekken te smeren. Het hecht zich aan het voorwerp en het vet wordt in de pijpaarde opgezogen.

LIEFDE'S DWAALWEG

door DOROTHY BLACK

Vertaald door DICKY WAFELBAKKER.

5)

Hij had uren achter elkaar peinzend voor zich uit zitten staren. Wat moest hij doen? Het was eenvoudig uitgesloten, dat hij haar zelf onderricht kon geven. Hiervoor was hij niet ontwikkeld genoeg. Er verscheen een droevige trek om zijn lippen, toen hij dacht aan al de wetenschap, die hij eens had willen vergaren. Wat was er van terecht gekomen?

De regens en moordende zonnestrallen schenen alles vervaagd te hebben. Neen, hij wist op het oogenblik zelfs niet genoeg om een klein, onwetend meisje te onderrichten. Hoe zou hij haar bijvoorbeeld godsdienstonderwijs moeten geven?

Het was eigenlijk te dwaas om er over te piekeren.

Niettemin schreef hij den volgenden morgen een brief aan het Hoofdkwartier en verzocht, hem eenige boeken te willen zenden, vooral verschillende werken van Dickens.

Tegelijk met zijn bestelling sloot hij een advertentie in. Het had hem heel veel moeite gekost, deze behoorlijk op te stellen. Hij had Alison hieromtrent totaal niet geraadpleegd: hij durfde het niet. In dergelijke belangrijke zaken moest een man een besluit nemen, vond hij.

De inhoud van de annonce was als volgt:

„Een heer, in eigenaardige omstandigheden geplaatst, zoekt dame op eenigszins gevorderden leeftijd, die bereid is, de geheele opvoeding op zich te nemen van een jong meisje, dat in een standplaats woont midden in de wildernis. Alle mogelijke ongemakken. Matig salaris. De standplaats ligt tien dagen rijden van de beschaafde wereld verwijderd.”

Op die manier vonden ze juffrouw Tank.

De aankomst van juffrouw Tank.

Eerst den dag vóór haar aankomst begon David over haar te spreken. Hij trok Alison dicht tegen zich aan en stelde haar op de hoogte van hetgeen hij gedaan had.

„David,” riep ze verschrikt uit. „Het is toch niet waar... Oh, wat zal ik het land aan haar hebben!”

„Wij moesten tusschen twee dingen kiezen, mijn kleine broer: zij of de school. Je moet niet vergeten, dat het hoog tijd wordt, dat je wat leert. Ik heb ook een piano voor je besteld. Ik geef je de plechtige verzekering, dat ik evengoed het land aan haar zal hebben als jij. Maar we zullen er het beste van dienen te maken. Je bent toch zeker niet vergeten, hoe heftig je protesteerde, toen ik over een school sprak?”

„Ik wilde niet van je weggaan,” gaf ze ten antwoord. „Het zou natuurlijk heel anders zijn geweest, wanneer jij met me mee naar school hadt kunnen gaan.”

David schudde lachend het hoofd.

„Mijn schooldagen zijn voorbij,” zei hij even later op verdrietigen toon. „Want niettegenstaande wij het land aan de school hebben, wanneer wij genoodzaakt zijn deze te bezoeken, komen later toch de heerlijkste herinneringen aan dien tijd bij ons boven. Als wij onze oogen sluiten, ruiken wij als het ware den geur van de kachel in het schoollokaal weer, zien wij het vloeiend papier en onze pennehouders voor ons en hooren wij opnieuw het gegons der bijen tegen de ruiten.”

Juffrouw Tank was een groote, breedgebouwde vrouw, die het noodige zelfvertrouwen scheen te bezitten. Zoodra ze van den olifant was gestegen en in het huis stond, zei ze op eenigszins scherpen toon tot David:

„U schreef, dat het een tocht van tien dagen was, doch het is slechts een rit van negen en een halven dag. Halló, jongen, kun je niet wat voorzigtiger met die doos omspringen! Er zit een naaimachine in.”

Daarna drukte zij Alison de hand.

„Je bent groot voor je leeftijd,” merkte ze op. Toen begon ze kalm om zich heen te kijken en richtte zich daarna weer tot David.

„U schreef ook dat de situatie eenigszins eigenaardig was. Daarin heeft u volkomen gelijk. Het is hier zeker erg stil? Heeft u katten?” Alison stelde onmiddellijk haar poes voor en David floot Snap, den hond.

„Dat is in orde,” gaf juffrouw Tank te kennen. „Het doet me genoeg, dat er dieren in huis zijn.

Ik ben altijd dol op beesten geweest. Mijn vader bezat vroeger een groote boerderij en fokte de prachtigste schapen, die er maar kunnen bestaan. Oh, staat daar de piano? Het ding is natuurlijk vreeselijk valsch.”

De mannen droegen de piano naar binnen en begonnen de touwen los te maken. Juffrouw Tank opende het instrument en liet haar vingers over de toetsen glijden.

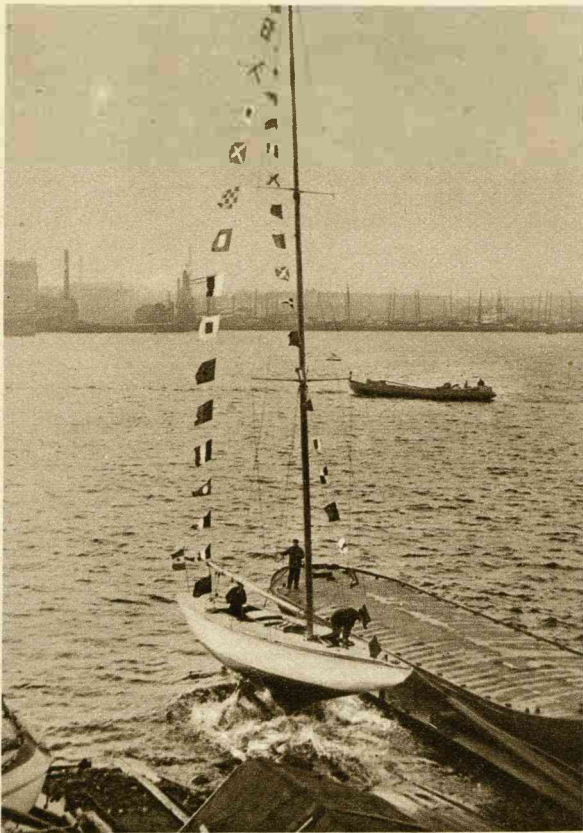
„Ja, dat dacht ik wel,” mompelde ze. „Gelukkig, dat ik verschillende gereedschappen heb meegebracht. Ik veronderstel dat er mijlen in den omtrek geen pianostemmer te krijgen is, nietwaar?”

„Ik veronderstel van niet,” gaf David glimlachend ten antwoord.

„Nu, ik verzeker u, dat ik die piano wel in orde zal krijgen,” vervolgde de resolute dame. Ze liet een weemoedige melodie hooren.

„Oh, wat is dat mooi,” riep Alison verrukt uit. Ze had nog nooit in haar leven den klank van een piano gehoord. Toen begon het jonge ding eensklaps te dansen. David zat haar vol bewondering en verbazing gade te slaan. Waar kon ze dat in 's hemels naam geleerd hebben, vroeg hij zich af. Ze bewoog zich met de gracieuze, lenige gebaren van een woudnimf.

„Hm, dat meisje kan dansen,” merkte juffrouw

De „Hollandia” gaat tewater.

De vorige week Dinsdag is van de Scheepswerf De Vries-Lentsch te Amsterdam het eerste Nederlandsche 8 meter jacht, de „Hollandia”, tewatergelaten. Het jacht zal deelnemen aan de wedstrijden, die in Februari te Genua worden gehouden.

Tank op. Met een harden klap sloeg zij de piano dicht. „Ik zou graag dadelijk een bad nemen,” ging ze voort, „want ik ben vies van mezelf.”

Alison geleidde haar naar haar kamer.

Even later kwam ze terug.

„David,” zei ze zachtjes en op den ernstigsten toon van de wereld: „Er was eens een boer, die de prachtigste schapen fokte. Hij had nooit kinderen gehad en hij werd zoo bedroefd. Op een dag kreeg een van zijn schapen een jong. De boer sprak toen: „Ik zal het dier bij me nemen en het als mijn kind grootbrengen en het alles leeren, wat menschen weten moeten.” Hij kleedde het in een blouse en rok en hij noemde het „juffrouw Tank” en...”

„Stil,” fluisterde David. „Je moogt er geen gekheid over maken, kleine broer.”

„Maar is het dan niet precies zoo gegaan?” vroeg ze fluisterend.

„Ja, dat is mogelijk,” mompelde David.

Hoe beter men juffrouw Tank beschouwde, hoe meer ze inderdaad op een schaap scheen te gelijken. Alison had het volkomen juist gezien.

Alison gaat lezen.

Het heerlijkste gedeelte van den dag was de avond, wanneer David en Alison samen in de veranda zaten, terwijl juffrouw Tank in haar kamer naaide of brieven naar haar verre bloedverwanten in Engeland schreef. De brieven werden echter zelden of nooit verzonden.

Op het laatste nippertje, dat ze weggestuurd moesten worden, zei ze altijd: „Nee, ik moest het toch maar niet doen. Het is beter de dingen te laten, zooals ze thans zijn.”

's Avonds lazen David en Alison samen. Kipling, Stevenson, Shakespeare en al die andere boeken, welke David zijn jeugd en jeugddromen terugbrachten.

Ze begonnen met de sprookjes van Andersen en Grimm en daarna kwam de bijbel aan de beurt. Alison hilde om het arme kleine meerminnetje uit het sprookje van Andersen en de geschiedenis van het Kruis. De interessantste figuren uit den bijbel waren volgens haar: Simson en Judas Iscariot.

Juffrouw Tank deed haar uiterste best Alison een juist begrip te geven van hetgeen er in den bijbel vermeld stond. Het kind was allerm minst onwillig, doch zooals reeds hierboven gezegd, de belangrijkste persoon in de Heilige Schrift was volgens haar Judas Iscariot. De overige dingen interesseerden haar totaal niet.

„Ze doet heel goed haar best en werkt hard, mijnheer Castor,” vertelde juffrouw Tank hem op een morgen. „Maar de grondslag is... hoe zal ik het uitdrukken...”

„Zeer ongewoon geweest, daarin heeft u gelijk,” gaf David toe.

„Ze heeft zelfs een heel scherp verstand,” ging zij voort. „Wij moeten nu evenwel over haar garderobe praten, mijnheer Castor. Ze kan niet eeuwig in dat pakje blijven rondloopen.”

„Daarover zullen wij het later wel eens hebben,” antwoordde David een weinig ongeduldig.

„Nu, ik ga maar naar mijn kamer, want daar is het 't koelst,” zei juffrouw Tank, waarop zij zich terugtrok.

Alison schoof haar stoel dicht bij dien van David en legde een boek op zijn knie.

Ze hadden weer een heerlijken, rustigen avond in het vooruitzicht en ze zouden er ten volle van genieten. Van uit de verte drong het geluid van juffrouw Tank's naaimachine tot hen door.

Alison ging inderdaad in alle mogelijke opzichten vooruit. Juffrouw Tank had een abonnement op een damestijdschrift genomen en gedurende enkele oogenblikken was het jonge meisje er geheel en al in verdiept.

„David, als je een sixpence zendt, willen ze je de toekomst voorspellen uit je handschrift. Oh, kijk eens, vind je dat niet een mooi meisje? Zou ik er ooit zoo kunnen uitzien? Wat is ze slank, hè David? Zou ze wel erg gezond zijn?”

Ze ging op de leuning van zijn stoel zitten en wees hem de verschillende plaatjes aan.

„„Pleiziertjes in de wildernis” heet dat verhaal. Oh, David, dat moeten we lezen.”

Ze nam het boek op haar schoot en samen lazen ze het. Zoo nu en dan werd hun vroolijk gelach gehoord. Ze hadden het grootste plezier van de wereld om moppen, die zoo oud als Methusalem waren, doch welke zij nog nooit gehoord hadden.

Gelijk reeds gezegd, had Alison een buitengewoon vlug verstand en het was in het bijzonder de Fransche taal, welke haar aantrok. Ze speelde alleraardigst piano, meestal op het gehoor, en ze danste als een feetje in het maanlicht. Ze zong zoo helder en hoog als een koorknaap.

David placht zijn oogen te sluiten, wanneer zij begon en dan was hij in gedachten weer terug in het oude dorpskerkje, waarin hij als jongen gezeten had.

Juffrouw Tank bezat heel wat muziekstukjes en Maung, de Birmaansche jongen, had een keurigen standaard voor haar gemaakt.

Alison vond het een onbeschrijfelijk genot al die stukjes door te spelen. Ze vond ze allemaal even aardig, maar er waren er enkele onder, welke altijd Davids lievelingsliedjes bleven.

„Zing nog eens dat Kerstlied, kleine broer,” placht hij 's avonds te vragen.

Juffrouw Tank moest haar dan begeleiden. Alison ging tegen de piano geleund staan, kruiste haar slanke beenen en begon met haar lief, hoog stemmetje:

„Kerstmis, Kerstmis, Kerstmis,

„Geboren is de Koning van Israël.”

David hield zijn oogen onafgebroken op haar gezichte gevestigd en het kwam hem voor, alsof die laatste, vreeselijke jaren nimmer bestaan hadden en hij weer kind was.

Juffrouw Tank had Alison twee van haar zijden blouses geschonken, waarmede het meisje uitermate in haar schik was.

„Wacht maar, totdat ik nog wat mooiere dingen voor je kan koopen,” zei ze tot haar. „Ik heb zulk een heel ander figuur dan jij, anders zou ik je heusch wel meer kleeven van mij geven, maar ik schijn dagelijks dikker en breeder te worden.”

Alison was er in haar hart heel dankbaar voor, dat dit verschil inderdaad bestond.

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG

AMSTERDAM

ROTTERDAM

ONVERSCHIETBARE VELOURS RUBENS

PANDER & ZONEN

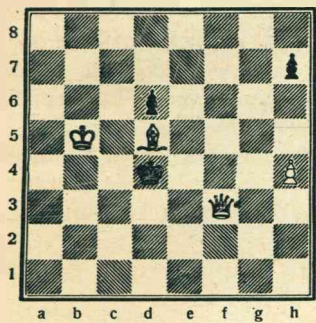
VOOR GORDIJNEN
130 C.M. BREED
PER METER

3.90

Schaken.

PROBLEEM No. 112.

Van: Geo E. Carpenter.

Wit begint en geeft in
4 zetten mat.

Stand: Wit (4) Kb5, Df3,
Ld5, pi. h4.

Zwart (3) Kd4, pi.
d6, h7.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211
Den Haag.

Modern meisje (tot verloofde): „Hugo, wat snoezig is dat! Hoe lief van je, om het voor mij mee te brengen! Maar wat is het eigenlijk? Het is van goud, maar het is geen broche, en geen armband en ook geen ring. Ik heb nog nooit zoo iets gezien. Wat is het?”
Hugo: „Een vingerhoed.”

Dammen.

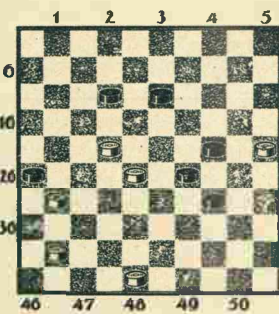
Iedereen kan ten allen tijde deelnemen aan onze doorlopende oplossers-wedstrijden door het inzenden der oplossingen, uiterlijk binnen 10 dagen (liefst, indien mogelijk, per briefkaart) aan Geo van Dam, „De Zonnestraal” te Baarn, waarheen ook alle verdere correspondentie, deze rubriek betreffende, moet worden gezonden. Zij, die antwoord wenschen, gelieven daarvoor postzegel bij te voegen. Voor iedere goede oplossing wordt 1 punt toegekend.

Meer dan één punt per probleem wordt echter alleen gegeven, indien dit apart wordt vermeld.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 135.

van A. D. Querido, Amsterdam.

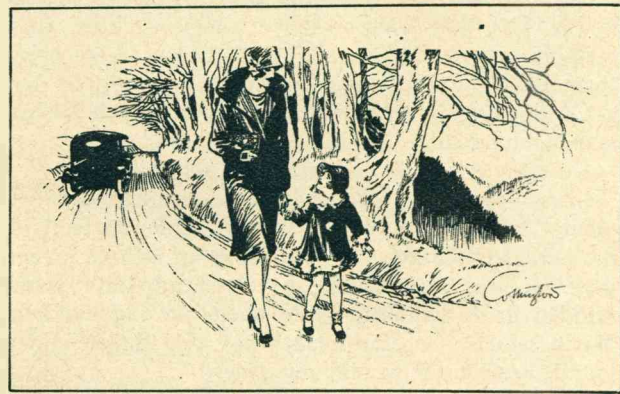
Diagramstand in cijfers
moet zijn: Zwart: 6 schijven
op 12, 13, 24, 26, 29 en 34.
Wit: 6 schijven op 22, 25, 28,
31, 41 en 48. Wit speelt en
wint!

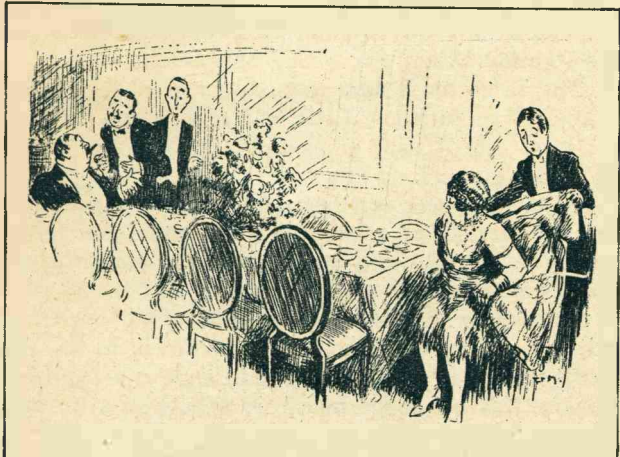
De volgende prijzen worden permanent beschikbaar gesteld:

A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achtereenvolgens 20 problemen goed oplost. B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 problemen goed oplost. De punten, behaald in A., blijven daarenboven geldig voor groep B, voor zoover daarmede in A. géén prijs gewonnen werd. Geen enkel punt is dus waardeloos, zoodat prijswinnen wiskundig zeker is. De snelheid, waarmede dit zal geschieden, hangt thans slechts af van de individuele oploskracht van ieder deelnemer(ster).

De uitspraak der redactie is onpartijdig en geldt als hoogste beslissing, waarop géén hoger beroep mogelijk is. Men leze de nadere bijzonderheden in het nummer van 29 Dec. 1926.

„Ben je moe, liefje?”
„Nu, mijn voeten wel. Maar ik denk aldoor: „Wat een leuk ritje heeft mijn buikje nu!”

Ober (tot heer, die een tafel voor tien personen heeft besteld): „Maar... eh... wilt U niet op de gasten wachten, mijnheer?”
De heer: „Nee, je kunt die couverts wel wegnemen. Wij hebben graag een groote tafel; dat vinden wij huiselijker.”

VOOR DE JEUGD

DE VROOLIJKE SCHAATSENRIJDERS

„Jaar, Jeanne?” vroeg haar broer ongeduldig.
„Even nog. Caro is zoo opgewonden, dat hij mij niet met rust mijn schaatsen laat aanbinden.”

Jane's broer, Willem, liefkoosde den hond: „Goede, oude jongen, brave hond!”

„Ik ben klaar,” zei Jeanne en stond op en in het volgend oogenblik zweefde het tweetal, gevolgd door Juf, over het spiegelgladde ijs op den vijver.

Caro was uitgelaten vroolijk, Jeanne kon hem nauwelijks vasthouden aan den ketting.

„O, ik wou dat Caro van ons was,” zei Willem.

Dat was het eenige dat het genoegen der kinderen bedierf: morgen ging Caro weg. Waarschijnlijk zouden zij hun lieveling nooit terugzien.

Caro behoorde aan een boer uit de buurt. Eens op een morgen hadden Willem en Jeanne hem tegelijk met den jongen, die de melk bracht, aan de tuinpoort zien staan.

De jongen gaf hem een schop, toen de hond probeerde binnen te dringen. In twee seconden was Willem bij de poort.

„Jij wreedaard,” zei hij woedend, „doe dat nog eens, als je durft.”

„'t Is mijn hond,” lachte de jongen vals.

„Raak hem niet weer aan of je krijgt met mij te doen,” hernam Willem.

Toen den volgenden morgen de melk kwam, stonden de kinderen op de wacht. Zoodra zij Caro aan de tuindeur zagen staan, renden zij op hem af. Jeanne had een stuk brood in haar hand en Willem een lekker kluijfe.

Zoo werden deze drie spoedig de beste vrienden. Caro zou van dien morgen af niet graag op het appel hebben willen ontbreken; het scheen alsof hij niet meer gaf om de schoppen en slagen van overdag, in het vooruitzicht van een lekker hapje.

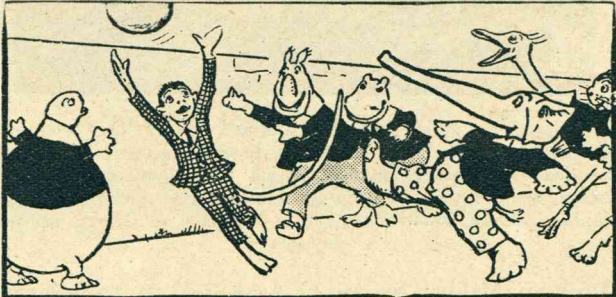
De kinderen leerden hem opzitten, pootjes geven en te blaffen als een bedankje na een kluijfe of een stuk brood; het was een leerzame hond.

Maar op zekeren dag liet de boer zeggen dat hij van plan was naar Amerika te gaan. Jeanne smeekte haar vader Caro te koopen. De vader onderhandelde er over, maar de melkjongen had Willems bedreigingen niet vergeten.

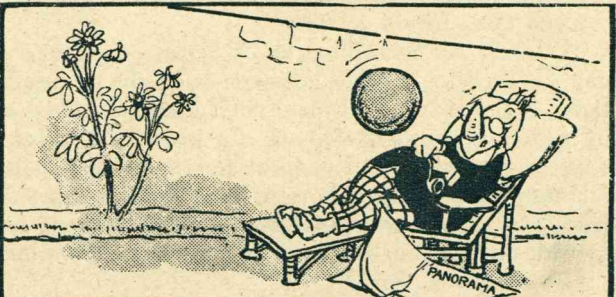
„Hoor eens, baas, de kinderen zouden den hond graag willen hebben,” zei hij, „laat ze er dan maar goed voor betalen.”

De boer, die erg schraapzuchtig was, vroeg heel veel geld voor Caro, zoodat vader er niet aan denken kon den hond te koopen.

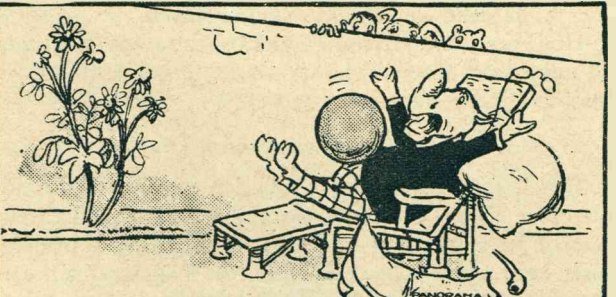
EEN VOETBALONGELUK

1. De jongens van de dierschool houden veel van voetbal. Als zij maar een oogenblikje vrij hebben, gaan ze zich even oefenen. „Pas op, Jumbo,” zegt Tommie Schildpad, „je weet dat het verboden is om vlak bij mijnheer Rhino's tuinmuur te voetballen.” „Wat kan mij dat schelen,” riep Jumbo.

2. En de jongens gingen voort met hun spel en kwamen hoe langer hoe dicht bij den muur. Opeens geeft Jumbo een flinken trap en de bal vliegt hoog over den muur. Juist op dat oogenblik lag mijnheer Rhino op een ruststoel in het zonnetje en droomde van een land waar geen ondeugende jongens waren.

3. „Zie-je, nou is 't toch gebeurd!” riep Tommie. „Ik heb je nog zoo gewaarschuwd.” Jumbo en Sijmpie klommen tegen den muur op om te zien waar hun bal gebleven was. „Sapperloot!” stotterde Jumbo, toen hij zag dat de zware bal op mijnheer Rhino's dikke buik terecht kwam. „Die bengels van jongens,” klaagde mijnheer Rhino, die met schrik wakker werd. „Ik zal mijnheer Leeuw er dadelijk over gaan klagen.”

De jongens, die dat hoorden, verdwenen van den muur en waren zoo stil als muizen.

„Wanneer ge hem graag wilt hebben,” zei de boer, „dan is dat de naaste prijs.”

„Dat is mij te veel,” antwoordde de vader.

Jeanne huilde, toen papa thuis kwam zonder den hond. „Onze lieve Caro! En zij zijn zoo wreed voor hem,” jammerde zij.

„Het spijt mij ook erg,” zei haar vader, „maar ik kan niet zulk een buitensporigen prijs voor den hond betalen, het is gewoon afzetterij.”

Den volgenden dag zou Caro weggaan. Vandaag mocht hij daarom nog een poosje bij hen zijn.

„'t Is nu tijd om naar huis te gaan,” zei Willem, toen zij bijna de laatsten waren, die nog reden.

„Nog één toer om den vijver,” riep Jeanne. „Dat is onze allerlaatste rit, Caro. Een, twee, drie!”

Zij vlogen weg terwijl Caro vroolijk blafte. Opeens werd er een gekraak gehoord: het ijs brak. Een gil, en Jeanne verdween in de diepte; maar Caro sprong haar onmiddellijk achterna. Hij pakte haar bij haar jurk en hield haar stevig vast; het ijs kraakte rondom de plek, waar Jeanne gevallen was.

„Houd haar vast, Caro!” schreeuwde Willem. Zij waren dicht bij den rand van den vijver en in minder dan tien minuten had Willem een touw en een plank gehaald en spoedig daarna stond Jeanne veilig en wel op den kant. Zij rilde van kou en schrik, maar Willem pakte haar bij de hand en snelde met haar naar huis, terwijl Caro, druipnat, aan den anderen kant naast Jeanne voortrende.

's Avonds laat, toen zij lekker warm in haar bedje lag (zij was er gelukkig goed afgekomen) kwam haar vader boven om naar haar te zien. Caro liep bedaard achter hem aan.

„Hier is hij,” zei haar vader. „Jij moogt hem houden; ik kan hem niet laten gaan, nu hij mijn kleine meisje het leven gered heeft.”

Jeanne omhelsde vader en Caro om beurten.

„Lieve, lieve hond,” fluisterde zij, „ik ben zoo blij dat ik in het water gevallen ben en jij mij er uit opgevischt hebt.”

VROUW HOLLE MAAKT HAAR BED

Hulda wordt voor de jachtgodin der oude Germanen gehouden.

In de sagen is zij bekend gebleven onder den naam van vrouw Holle, die waakte over den landbouw en over den huiselijken arbeid inzonderheid over het spinnen, en wanneer het sneeuwde, zei men: „Vrouw Holle maakt haar bed!”, waarbij men dan de sneeuwvlokken als wegstuivende vederen beschouwde.

OOM TOM.